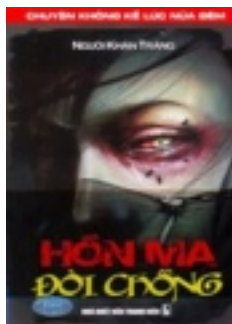

Hồn Ma Đòi Chồng

Contents

Hồn Ma Đòi Chồng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	35
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57

Hồn Ma Đòi Chồng

Giới thiệu

Từ những câu chuyện lưu truyền đầu đó trong dân gian, tác giả Người Khăn Trắng bằng hư cấu văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ma-doi-chong>

1. Chương 1

Đã hai lần bị thức giấc đột ngột, Huyền hơi bồn chồn trong dạ nên bật dậy định uống một ly nước rồi dỗ lại giấc ngủ. Nhưng khi nhìn đồng hồ trên tường thì cô giật mình. Mới có 12 giờ.

Mọi đêm vào giờ này Huyền đang ngủ rất say, bởi công việc suốt ngày quần quật, mãi đến hơn mười giờ mới buông ra được, có đêm chưa kịp ăn cơm là Huyền đã nhướng mắt hết lên và thường ngủ thay ăn! Và đêm nay, mãi đến hơn 11 giờ mới chợp mắt, vậy mà cứ vừa đi vào giấc ngủ thì y như là có ai đó chạm vào người, làm cô bé thức giấc. Hai lần rồi mà khi thức dậy Huyền chẳng hề thấy ai bên cạnh.

Hay là tại vắng Hoa...

Có thể lắm. Hai chị em từ nhỏ đến giờ, nhất là từ khi mồ côi mẹ lúc chưa đầy mười tuổi đến nay, không lúc nào ngủ xa nhau. Chiều nay ba bảo chị Hoa đi cùng ba ra vườn ngoài Long Thành mà xe không còn dư chỗ nên Huyền mới chịu ở nhà. Nghĩ Hoa sẽ trở về nhà kịp bữa cơm tối, vậy mà đến 10 giờ Di Ngọc mới báo là ba về không kịp, phải ngủ đêm ở vườn, và đây là lần đầu hai chị em không ngủ cùng nhau.

Tự cho đó là nguyên nhân khiến mình mất ngủ nên Huyền vừa uống xong ly nước đã trở lại giường và tin rằng mình sẽ ngủ say ngay... tuy nhiên lại một lần nữa, khi Huyền vừa nhắm mắt thì dường như có ai đó nắm lấy bàn chân mình kéo thật mạnh! Huyền bật dậy hỏi lớn:

- Ai vậy?

Bật đèn phòng lên, toàn bộ căn phòng nhỏ hiện ra, nhìn rõ mọi vật, nhưng tuyệt nhiên không có ai, cửa phòng vẫn đóng kín, cài chốt bên trong. Huyền hơi chột dạ, mặc dù xưa nay cô vốn là người không bao giờ biết sợ vu vơ.

Bước tới cửa sổ, bấy giờ Huyền mới phát hiện ra tuy hai cánh cửa vẫn đóng kín, nhưng chốt không gài và ở một cánh khi khép đã kẹt lại một mảnh vải màu xanh lá. Cầm lên xem thì ra đó là một chiếc băng đô cài đầu mà thoát trông Huyền đã có cảm giác quen quen... Hình như là của ai đó mà cô đã nhìn thấy đôi ba lần. Nhất thời chưa đoán ra là của ai nên thuận tay Huyền bung luôn cánh cửa ra và... cô há hốc mồm khi thấy đứng cách cửa sổ chưa quá mười bước chân là một người phụ nữ xoã tóc, đang đứng quay mặt đi chỗ khác, nhưng nhìn từ sau lưng Huyền đã phải kêu lên:

- Mẹ!

Phải, cái bóng đứng kia trông giống hệt như mẹ, khiến Huyền không chút lo sợ, kêu lần nữa:

- Mẹ! Phải mẹ không?

Rồi như bị một lực hút vô hình, Huyền bung cửa phòng, theo hướng sau nhà, chạy bay ra nơi cô vừa nhìn thấy bóng người kia. Không còn thấy ai nữa, nhưng Huyền vẫn cầm đầu chạy theo hướng trước mặt, vừa chạy Huyền vừa cất tiếng gọi:

- Mẹ ơi! Con là Huyền đây!

Một lát sau Huyền đã ra tới hàng rào kẽm gai phía sau vườn, nơi ngăn khu nhà rộng với bên ngoài. Thường khi, Huyền chỉ đứng bên trong rào nhìn ra rặng cây ở bên kia sườn đồi mà chưa một lần dám bước ra, bởi lệnh cấm của cha, mà cũng bởi sợ một điều gì đó mà lâu lắm rồi Huyền chưa lý giải được.

Lần này thì bằng cách nào cũng phải ra cho bằng được! Huyền nói thầm và cúi người tìm cách chui qua hàng rào kẽm gai khá kiên cố.

- Mất công thôi!

Một giọng nói thật quen thuộc, đồng thời một bàn tay mát lạnh của ai đó đặt lên vai Huyền. Chưa kịp nhìn lại thì toàn thân Huyền đã dờ ra, đầu óc lơ mờ...

o o o

Mở mắt ra, Huyền suýt kêu lên khi nhìn ra gian phòng bên ngoài, nếu không có bàn tay của ai đó bụm ngang miệng cô lại. Chừng như ai đó không muốn cho Huyền bị lộ diện, nên cô giữ im lặng và nhìn kỹ hơn những gì đang diễn ra trước mắt. Giữa gian phòng lớn đang có bốn người, hai người ngồi quay lưng lại phía Huyền, họ đang chụm đầu vào nhau thì thầm điều gì đó nghe không rõ, nhưng nhìn trên tay họ Huyền lơ mờ đoán ra: Họ đang cầu hồn!

Sở dĩ Huyền đoán được bởi có hôm, vô tình cô đã nhặt được một quyển sách chép tay ở bếp nhà mình, mà tựa đề quyển sách đã nói lên nội dung của nó: Cầu hồn - nói chuyện với vong linh người chết. Quyển sách sau đó bị bà dì ghê đòi lại và còn mắng cho Huyền một trận, bởi hình như sách đó là thứ mà bà ta đang nghiên cứu, không muốn để cho ai khác đọc. Trong sách có nói và vẽ cả hình minh họa cảnh lễ cầu hồn, nó giống như những gì Huyền đang nhìn thấy trước mắt!

Lạ lùng hơn, một trong hai người đang ngồi cầu hồn kia là hai người phụ nữ đầu trùm kín bằng chiếc khăn đen! Và khi nhìn kỹ hai người nữa đang nằm im trước mặt họ, lại là cha và chị Hoa!

Huyền hốt hoảng định kêu lên, nhưng lúc này cô như bị điểm huyệt, không há miệng ra được. Người nào đó này giờ đứng bên cạnh Huyền cũng đi đâu mất.

Lúc này chợt Huyền nghe người ngồi bên trái lên tiếng:

- Cái vong hồn này lạ lắm, hình như đã được che chở bởi thể lực nào đó mạnh hơn quyền lực của ta, nên nhất thời không trục nó về được!

Mụ bên phải tức tối:

- Đã tốn bao công sức mới gài cho cha con nó đi cùng nhau ra vườn, hầu thực hiện buổi hôm nay. Như vậy có nghĩa là bỏ tay sao, công cốc sao?

Mụ kia cũng không còn bình tĩnh:

- Tôi có thể nhìn suốt cõi vô hình, muốn trục cái hồn nào về thì phải về, nhưng người này thì đã hai tiếng đồng hồ rồi, sức tôi sắp kiệt rồi đây, mà vẫn chưa làm sao gọi nó về được!

Nhìn lại hai người đang nằm, mụ bên trái ngao ngán:

- Bây giờ biết giải quyết hai của nợ này sao đây?

Mụ kia thu dọn vài thứ linh tinh của mình xong, vừa đứng lên vừa nói:

- Đã là của nợ thì khử nó đi cho rảnh việc!

Mụ bên trái trợn tròn mắt:

- Bộ bà quên là tụi nó còn cần cho tôi đến cỡ nào hay sao! Cho đến khi nào...

Mụ ta kẻ tai nói khê gì đó, rồi họ nhìn trước sau, mụ ta nói:

- Nơi này vắng, ngôi nhà này vốn bỏ hoang từ mấy năm rồi, có lẽ ta bỏ họ ở đây, dù họ tỉnh lại thì cũng chẳng ai hay biết.

Mụ kia hỏi lại:

- Lúc làm cho họ mê man để đưa về đây có để họ nghi ngờ gì không?

Mụ nọ lắc đầu:

- Tôi nhờ thằng tài xế ruột, cho nó số tiền bằng ba tháng lương thì có cạy miệng nó cũng không nói. Nếu có bị hạch hỏi thì nó cũng biết phải trả lời thế nào rồi.

Hai mụ đàn bà nhìn quanh một lượt rồi tắt đèn, rời khỏi phòng. Đợi cho họ đi xa rồi Huyền mới bước ra, bật điện lên và chạy đến bên cha và chị. Huyền càng lo lắng thêm khi hai người vẫn còn bất động.

- Ba ơi! Chị Hoa ơi! Tỉnh dậy...

Gọi đến lần thứ ba thì ông Thiện mới hơi khê động đây hai tay, sau đó từ từ mở mắt ra.

2. Chương 2

- Đây là...

Huyền mừng rỡ:

- Ba! Ba không sao chứ!

Nhìn thấy con gái, ông Thiện hỏi ngay:

- Hoa đâu?

Lúc này Hoa cũng đã tỉnh, cô ngơ ngác:

- Sao mình ở đây ba? Sao có cả Huyền nữa?

Huyền ngại ở lại không tiện, nên giục:

- Mình rời khỏi đây ngay, nguy hiểm lắm!

Không biết là chuyện gì nhưng thấy thái độ của Huyền, ông Thiện và Hoa cũng phải nghe theo. Khi ra đến ngoài ông Thiện mới nhận ra nơi mình đang đứng:

- Đây là ngôi nhà hoang mà!

Hoa cũng nói:

- Lâu đài ma!

Huyền kéo mọi người đi thật nhanh rời khỏi nơi ấy, đến một nơi an toàn, rồi cô mới hỏi:

- Tại sao ba và chị Hoa nói là đi ra trang trại, sao trở về nơi này?

Ông Thiện bình tâm lại một lúc rồi đáp trong trạng thái mệt mỏi:

- Ba chỉ nhớ lúc sắp rời trang trại ra về thì tự dưng ba xây xẩm đầu óc, rồi sau đó không còn biết gì hết...

Hoa kể lại:

- Khi ba ngắt chị đã là người phát hiện. Chị gọi chú Ba tài xế ra phụ khiêng ba lên xe, mãi đến khi xe chạy được một quãng thì chị cũng bị tình trạng như ba vậy!

Huyền kể lại những gì mình vừa nghe được:

- Chú tài xế đã bị người ta mua chuộc để làm chuyện này. Họ là đồng bọn với nhau đó.

Ông Thiện vẫn không tin:

- Ai thì ba còn nghi ngờ, chứ chú Ba ấy thì không thể nào... Bởi chú ấy là người đã làm việc cho ba từ thời ba mới khởi nghiệp.

- Chính tai con nghe hai người cầu hồn nói rõ như vậy. Bây giờ về nhà tìm gặp chú tài xế và hỏi thì rõ thôi.

- Mà nè ba, sao con thấy cái dáng của một trong hai người cầu hôn quen quen sao đó... giống như bà Ngọc vậy đó!

Ông Thiện nhắc:

- Con quên là bà ấy đã đi du lịch Hồng Kông hai ngày rồi sao. Tuần tới mới về.

Hoa chợt hỏi:

- Huyền nói em gặp mẹ?

Huyền kể mà vẫn còn nguyên vẻ xúc động:

- Em thấy rõ ràng. Chính mẹ đưa em tới ngôi nhà hoang đó, chớ em làm sao biết nơi ấy. Và cũng chính mẹ đã giúp đặt em vào chỗ kín đáo để mục kích được chuyện vừa rồi và kịp cứu chị và ba ra.

Ông Thiện lâu nay vẫn bị hai con oán về việc bước đi bước nữa sau khi mẹ chúng mất, nên rất lúng túng mỗi khi nhắc tới bà vợ trước của mình. Tuy nhiên lúc này ông vẫn lên tiếng:

- Có thể đúng là bà ấy.

Hoa tiếc nuối:

- Phải chi chị có mặt ở nhà để gặp mẹ!

Huyền đưa bàn tay lên sờ quanh miệng mình, nhớ lại:

- Em còn nguyên cảm giác bàn tay mẹ bụm miệng không cho em lên tiếng. Hơi ấm lòng bàn tay y như của một người còn sống. Chớ không như người ta mô tả người cõi âm tay lạnh như băng. Ba nói cho tụi con nghe về cái chết của mẹ đi. Có đúng là mẹ chết sau một cơn bạo bệnh không?

Ông Thiện hơi lúng túng:

- Chuyện đó... lâu rồi... Nhưng mà nhắc làm gì cho thêm buồn.

Nhưng Huyền cương quyết:

- Ba không nói thì có lúc tụi con cũng sẽ rõ. Dì út Hạnh có lần đã nói...

Ông Thiện chặn lại ngay:

- Các con không được nghe dì Hạnh. Giữa dì ấy và bà Ngọc bây giờ vốn có nhiều mâu thuẫn với nhau từ lâu, làm sao dì ấy nói tốt cho bà Ngọc được.

Hoa sáng giọng:

- Lúc nào ba cũng bênh bà ta!

Biết nói về bà vợ kế thì thế nào cũng rắc rối, nên ông Thiện lái sang chuyện khác:

- Tụi con có muốn biết tại sao người ta gọi ngôi nhà hoang lúc này là nhà ma không?

Đúng là bị chạm vào sự tò mò, nên Hoa quên ngay chuyện căng thẳng vừa rồi, cô hỏi ngay:

- Nghe nói đó cũng là sản nghiệp nhà mình?

- Đúng, ngôi nhà ấy hiện vẫn còn là sở hữu của dòng họ mình. Hồi thời Pháp thuộc ông nội các con vừa xây xong ngôi nhà đó thì xảy ra chuyện rồi thì bỏ luôn, không dám ở từ đó đến nay đã trên bốn chục năm rồi!

Huyền hỏi:

- Nhà bỏ hoang nhưng lúc này con thấy khu vườn rộng chung quanh khá quang đãng?

- Chỉ có nhà là không người ở, còn khu vườn thì ba ột người bà con khai thác, nên họ có lui tới dọn dẹp, trồng trọt.

Hoa vẫn thắc mắc:

- Ba nói ngày xưa từng xảy ra chuyện gì?

- Ba không trực tiếp gặp, nhưng nghe ông nội con kể thì lúc nhà vừa xây xong thì vào ban đêm người ta thấy có những bóng người chạy rầm rập trong đó, đèn đuốc sáng choang, nhưng đến khi lại gần quan sát thì chẳng thấy gì! Về sau ông nội con đã nhờ người tìm hiểu nguyên do thì phát hiện nhà xây trên một nền đất vốn trước kia là một nghĩa địa hoang, nơi đó nhiều người bị giết và xác bị chôn giấu một cách bí mật! Ngoài ra người ta còn nói rằng hiện vẫn còn mấy nấm mồ nằm ngay phía dưới phòng khách của ngôi nhà!

Hoa tính nhút nhát nên nghe nói tới ma đã rùng mình:

- Vậy thì phá luôn ngôi nhà cho rồi, để làm gì, vậy mà hồi nãy con với ba nằm trong đó...

Cô lay vai Huyền:

- Còn em nữa, một mình mà lại dám...

Huyền cười hồn nhiên:

- Còn có mẹ nữa chứ bộ!

Nghe nhắc tới người vợ quá cố, một lần nữa ông Thiện lại cố tình nói sang chuyện khác:

- Ba cảm thấy trong người ớn lạnh, ta nên về nhà ngay thôi.

Huyền lo lắng:

- Ba nằm dưới đất chắc là lâu lắm, coi chừng nhập thổ. Đó là chưa nói, còn có thể bị mấy mụ kia làm bùa phép gì đó nữa...

Ông Thiện tự tin:

- Chắc là không có chuyện đó.

Nhưng Hoa thì lo:

- Cũng có thể lắm. Như Huyền kể, họ muốn dùng ba với con để cầu hồn cầu vong của ai đó... Sao kỳ vậy ba?

Ông Thiện chưa đáp thì Huyền đã nói:

- Rõ ràng là họ muốn hại ba, để thực hiện ý đồ gì đó? Nãy giờ con suy nghĩ hoài, họ là ai mà tính chuyện ác như thế chứ?

Họ gọi tắc xi về nhà. Hoa bàn:

- Bữa nay chỉ có cha con mình ở nhà, ta nên làm một buổi liên hoan, coi như mừng thoát nạn và cũng nhân tiện cúng vong hồn mẹ.

Bấy giờ ông Thiện mới dám nói một câu liên quan đến vợ:

- Phải nói là cúng vong mẹ các con trước, sau đó mình liên hoan luôn!

Huyền nhìn cha cảm thông:

- Ba nói phải. Vậy để con đi mua thức ăn, chị Hoa ở nhà lo dọn bàn thờ mẹ.

Nhớ tới chuyện Huyền kể đang ngủ bị kéo chân, Hoa xua tay:

- Thôi để chị đi chợ cho, Huyền lo ở nhà đi!

Hiểu ý chị nên Huyền cũng không tranh cãi, cô chỉ dặn:

- Chị nhớ mua mấy thứ mẹ thích, nhất là món bánh patê chaud.

3. Chương 3

Nghe các con bàn với nhau làm cho lòng ông Thiện quặn đau. Đã lâu rồi, mỗi khi nhớ đến người vợ quá cố, muốn cúng bà thứ gì ông không dám nhắc các con, mà âm thầm mua về đặt lên bàn thờ rồi âm thầm

khẩn vái và tránh đi ngay. Có lần Huyền nhìn thấy đĩa bánh paté chaud, cô hỏi của ai thì ông chỉ im lặng rồi quay đi...

o o o

Vừa bước lên gác lửng nơi đặt bàn thờ mẹ, Huyền đã kêu lên:

- Ba ơi, sao kỳ vậy nè!

Nghe kêu, cả ông Thiện và Hoa đều chạy lên. Họ vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy bát nhang trên bàn thờ đang bốc cháy dữ dội! Hoảng hốt, ông Thiện chạy tới dùng tay kéo vội những chân nhang đang cháy ra, sợ nó cháy lan sang những thứ khác. Nhưng khi nhúm chân nhang vừa được kéo lên thì những giọt nước màu đỏ như máu từ đó chảy ra, rơi loang đỏ cả nền nhà!

Hoa thảng thốt:

- Trời ơi, gì vậy?

Huyền bình tĩnh hơn, bước tới gần, nhìn rồi nói:

- Giống như là máu!

Bảo con bật đèn lên, ông Thiện cúi xuống nhìn thật kỹ rồi cũng xác nhận:

- Giống như máu vậy.

Mà quả là vậy. Bởi thứ nước màu đỏ ấy sau một lúc đã gần như đông đặc lại. Lúc này Hoa càng hốt hoảng:

- Máu... máu của ai vậy?

Huyền tự dưng nhớ tới mẹ, cô la lên:

- Mẹ nguy rồi!

Không ai hiểu Huyền muốn nói gì, cô bé đã vùng chạy xuống nhà dưới, vừa đi vừa gọi Hoa:

- Chị Hoa theo em!

Ông Thiện lo sợ:

- Con đi đâu vậy Huyền?

- Con đi tìm mẹ!

Hoa tức tốc chạy theo. Hai chị em bằng phương tiện xe gắn máy đã chạy hướng ra ngoại ô. Hoa hỏi:

- Mình đi đâu?

- Chị khắc biết!

Lát sau khi đến nghĩa trang thì Hoa mới hiểu:

- Vô chỗ mộ mẹ!

Họ gọi xe và đi bộ tới dãy mộ bên trong. Vừa tới cách mấy chục bước Huyền đã kêu lên:

- Chuyện gì vậy, chị Hoa!

Ngôi mộ xây đã bị ai đó đập phá một phần, dấu vết còn mới.

- Thảo nào...

Huyền lặng người đi một lúc, rồi bảo chị:

- Em nghĩ nó có liên quan tới vụ cầu hồn đêm qua. Họ muốn hồn mẹ phải về với mục đích gì đó, trong khi mẹ thì không khuất phục. Đúng là quân dã man!

- Em nói ai!

- Thì bọn bắt chị và ba hôm qua đó, chứ còn ai nữa!

Một mặt nhờ người bảo vệ nghĩa trang thuê người sửa chữa lại ngôi mộ, một mặt Huyền bảo chị mình:

- Ta đi tìm chú Ba tài xế.

Lúc này Hoa mới chợt nhớ:

- Ồ, nhắc chị mới nhớ, sao lúc về nhà mình không thấy chú ấy đâu?

Huyền kéo tay chị đi, vừa nói:

- Ông ấy đã bị mua chuộc rồi!

- Ai mua chuộc?

Huyền không trả lời, cầm đầu chạy một mạch tới khu lao động bên kia cầu bắt qua con kinh nước đen. Đứng trước một ngôi nhà cửa đóng then cài, Huyền gọi đến ba bốn lượt mà chẳng có ai lên tiếng. Lát sau một người ở nhà bên cạnh thò đầu ra bảo:

- Người ở nhà đó đã trả lại nhà, dọn đi từ hôm qua rồi.

- Họ dọn đi đâu dì có biết không?

Bà nọ lắc đầu:

- Tôi không biết.

Huyền thất vọng quay xe ra, Hoa nói:

- Chị còn biết nhà bà chị của chú ấy ở khu Bàn Cờ nữa, hay ta qua đó xem.

Tuy nhiên lại một lần nữa họ thất vọng. Bởi nhà đóng cửa mà lối xóm chẳng biết là đi đâu.

Huyền quả quyết:

- Tìm ra ông ta thì mọi việc sẽ sáng tỏ.

Hoa chưa rõ lắm nên hỏi:

- Em nghi ông ta đào mộ mẹ? Nhưng nó có liên quan gì tới hiện tượng chảy máu ở bàn thờ lúc nãy?

- Em chỉ suy đoán thôi, nhưng nó đã đúng khi nó trùng với việc mộ mẹ bị đào xới lên. Mà chị không nhớ là việc chôn mẹ, đi làm cỗ mộ hằng năm đều do một tay chú ba tài xế hay sao?

- Vậy ông ta đào mộ để lấy cấp đồ?

Huyền lắc đầu:

- Em không nghĩ vậy, mà quan trọng và nguy hiểm hơn. Họ muốn hại cả nhà chúng ta nữa!

Hoa là người chân chất, nên tuy là chị nhưng không sâu sắc bằng cô em, vẫn nghĩ đơn giản:

- Xưa nay người ta chỉ đào mộ để lấy cấp vàng bạc, nữ trang mang theo người chết, chứ chị đâu có nghe chuyện đào mộ để làm gì khác?

Biết có nói thêm thì chị mình cũng không hiểu, bởi Hoa là người rất lười đọc sách và cũng không thích tìm hiểu chuyện huyền bí, nên Huyền quay về. Ông Thiện vừa trông thấy con đã nói ngay:

- Có những hiện tượng kỳ lắm. Lúc hai đứa đi rồi nhà mình lại bị cháy lần nữa! Mà lần này tại ở chỗ khác...

Nghe mùi khét còn lại, Huyền hốt hoảng:

- Cháy ở đâu vậy ba?

Chỉ lên lầu hai, ông Thiện nói mà giọng vẫn còn mất bình tĩnh:

- Ở phòng tụng kinh của bà Ngọc.

Chị em Huyền chạy lên thì căn phòng vẫn còn mùi khét và khói. Nhìn mấy bát nhang trên bàn cúng đều bị cháy lụi, tự dưng Huyền buột miệng:

- Đáng đời!

Căn phòng này trước đây là của mẹ, nhưng kể từ khi mẹ mất, nhất là từ lúc mẹ “phù thủy” đó chuyển về sống hẳn trong nhà này thì mẹ ta chiếm luôn làm nơi hằng ngày tụng kinh gõ mõ, với trang thờ Phật bà cực to mà lúc nào cũng nhang đèn rực rỡ. Không dám xúc phạm thánh thần, nhưng mỗi lần nghe tiếng tụng niệm của mẹ ta thì Huyền là người ghét hơn ai hết. Bởi Huyền luôn có ấn tượng mẹ ấy tụng kinh mà lòng dạ độc ác, kiểu khẩu Phật tâm xà!

- Huyền có thấy gì không?

Hoa đứng sau lưng vừa hỏi, Huyền nhận ra ngay:

- Bát nhang bàn thờ Phật bà còn nguyên, chỉ những trang thờ khác mới bị cháy!

- Sao lạ vậy?

Huyền kéo tay chị mình xuống dưới nhà, nói cho cha cùng nghe:

- Con tin là mẹ đã làm chuyện này!

Ông Thiện nhìn con gái rồi nhẹ lắc đầu, không nói gì. Hoa lên tiếng:

- Nhưng sao mẹ lại cũng làm cháy bát nhang ở bàn thờ của chính mẹ?

Huyền không đáp, cô giục chị mình:

- Mình lo đi chợ nhanh để còn kịp cúng nữa. Em muốn cúng mẹ thật long trọng. Em đang có cảm giác như mẹ đang hiện diện trong nhà lúc này.

4. Chương 4

Do không có mặt bà mẹ ghé ở nhà, nên chị em Huyền thoải mái hơn, họ làm bữa cúng khá nhanh. Đến giữa trưa thì thức ăn được dọn cúng khá thịnh soạn. Bát nhang bị cháy lúc sáng đã được thay tro mới và khi đốt lên đã cháy bình thường.

Ông Thiện lần đầu tiên, do không có mặt vợ kế, nên đã có vẻ thoải mái khi cúng vái. Ông đứng rất lâu trước bàn thờ, khăn rất thành khẩn và nếu tinh ý sẽ thấy ông đang rơm rớm nước mắt.

Bỗng nhiên Hoa kêu lên:

- Coi kìa, ba!

Cả ông Thiện và Huyền cùng nhìn theo hướng tay chỉ của Hoa và đều sững sờ khi thấy di ảnh của bà Thiện đang có hai giọt lệ màu đỏ như máu chảy xuống!

Huyền là người nhạy cảm, nên nói ngay:

- Mẹ về báo điều bất lành với chúng ta đó, ba!

Ông Thiện lên tiếng, hướng về di ảnh:

- Bà có điều gì phải không? Làm sao cha con tôi nói và nghe được từ bà đây, Ngọc Lệ?

Lần đầu tiên kể từ khi vợ mất, ông Thiện mới gọi tên vợ một cách thoải mái như thế. Điều mà khi có mặt bà vợ kế Kim Ngọc ở nhà ông luôn khép nép, né tránh, kể cả không dám thắp nhang trên bàn thờ vợ lớn.

- Ba ơi, mẹ chớp mắt!

Huyền kêu lên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Hoa cũng phụ họa:

- Con cũng thấy nữa.

Huyền khăn quàng màn nước mắt:

- Mẹ ơi, nếu mẹ hiển linh về đây thì xin mẹ nói hoặc làm gì đi, cả nhà đang có mặt bên mẹ đây nè!

Hai dòng máu từ hai khoé mắt di ảnh càng lúc càng lan rộng ra, khiến ông Thiện phải giục con:

- Lấy khăn sạch đến lau đi con!

Hoa chạy lấy chiếc khăn mặt từ phòng tắm, nhưng vốn nhát gan nên lại đưa cho Huyền:

- Em lau ẹ đi!

Huyền chẳng chút sợ hãi, đã bước tới lau đi ảnh mẹ.

Chợt cô kêu lên:

- Ba tới coi nè!

Ông Thiện bước tới, nhìn thấy một dòng chữ hiện trên mặt bàn thờ, do vết máu chảy tới đâu tạo ra đến đó: Tới chỗ ngôi mộ, lấy lên gói giấy mà họ mới bỏ xuống. Hãy cứu mẹ với!

Ông Thiện chưa hiểu hết chuyện nên đưa mắt nhìn Huyền. Cô bé mau mắn:

- Con nghĩ không sai mà, người ta đang muốn hại mẹ!

Huyền lôi tay cha:

- Ba đi với con!

Hoa trông nhà, ông Thiện và Huyền đi nhanh tới nghĩa trang. Những người thợ do Huyền thuê lúc sáng đã hoàn tất phần sửa chữa ngôi mộ. Vừa thấy Huyền tới, họ báo ngay:

- Chuyện lạ lắm! Tụi tui lấy xi măng vá lại chỗ bị đập vỡ kia nhưng làm cả chục lần vẫn không được. Hầu như bao nhiêu xi măng đều rơi tuột vào trong hết. Cuối cùng tui phải dùng một miếng nhôm ốp bên ngoài mới tạm trám được chỗ bị thủng. Nhưng xem ra không chắc chắn lắm.

Ông ta nói vừa dứt lời thì nguyên mảng xi măng mới lại bong hết ra, để lộ một chỗ khá to. Huyền bước tới và không hề sợ sệt, vội cho tay vào lôi ra một gói giấy được cột rất kỹ. Cô quay sang hỏi mấy người thợ:

- Các chú có thấy ai cho cái này vào mộ không?

Mấy người thợ lắc đầu:

- Nãy giờ chỉ có bọn này ở đây, đâu có ai tới. Mà có ai tới tụi tui cũng không cho làm chuyện bậy bạ đó. Mà cái gì vậy cô?

Huyền đưa mắt nhìn cha, rồi nhanh tay mở dây. Qua nhiều lớp giấy, cuối cùng lộ ra một hình nhân bằng vải, có dạng một phụ nữ, cùng với mấy tờ giấy màu vàng có ghi chữ ngoằn ngoèo, kỳ dị.

Trong lúc Huyền chưa biết phải làm gì thì một trong số mấy người thợ tỏ ra rành chuyện, đã nói:

- Đây là hình nhân và bùa ếm của ai đó ếm người trong mộ, may mà cô lấy ra kịp. Bây giờ để hoá giải, cô phải đốt nó ngay đi!

Ông Thiện cũng từng nghe nói chuyện này, nên ông đích thân cầm lấy mấy thứ kia và mượn bật lửa của một người thợ, rồi đốt cháy ngay tức khắc.

Ngọn lửa cháy cũng lạ, nó không phải màu đỏ hay vàng như thường thấy, mà phát ra một thứ ánh sáng xanh lục lè rất quái dị. Lửa tàn rất nhanh trong tiếng thở phào của Huyền. Cô giục mấy người thợ:

- Mấy chú trám lại giùm chỗ bị vỡ đó đi!

Mấy người thợ vô cùng ngạc nhiên khi việc làm của họ diễn ra khá dễ dàng, chỉ một lúc sau họ đã trám xong lỗ vá khá lớn. Một người nói:

- Chẳng bù với lúc nãy. Có lẽ do cái vật quỷ quái kia cũng nên!

Họ chẳng hẹn mà cùng nhau quỳ xuống trước mộ, lạy một cách thành kính. Huyền cũng khấn:

- Mẹ ơi, nếu muốn gì mẹ cứ hiện về như vừa rồi, con sẽ cùng mẹ...

Lúc này hai mắt ông Thiện đỏ hoe và ông cũng không giấu giếm sự xúc động của mình trước mặt con nữa...

- Mình về ba.

Hai cha con nắm tay nhau rời khỏi nghĩa trang. Lúc đó trời đã xế bóng...

Có điều họ không hay biết, khi họ vừa bước đi thì ở ngôi mộ bà Ngọc Lệ đột ngột xuất hiện một bóng người, chập chờn như sương khói, thoát ẩn thoát hiện rồi sau cùng như một vệt khói bay theo hướng cha con ông Thiện.

Đang đi trên đường, chợt Huyền rùng mình liên mấy lần, cô ngạc nhiên nói với cha:

- Tự dưng con cảm thấy lạnh và như có ai vừa hôn má mình, ba ạ!

Ông Thiện cũng vừa có cảm giác như có bàn tay ai đó chạm vào vai mình, lạnh lạnh... Ông bảo:

- Ba cũng thấy như có cái gì đó...

Khi họ về đến nhà thì lại ngạc nhiên hơn khi nghe Hoa kể lại:

- Lúc ba và Huyền đi chừng một giờ, khi con đang ngồi dưới nhà thì nghe như có tiếng ai bước đi trên lầu, con sợ quá chưa biết phải làm sao thì bỗng có tiếng chuông điện thoại reo. Con bước tới nghe mà mắt vẫn không rời khỏi cầu thang, bên kia đầu dây chỉ có tiếng thở dài mà không ai lên tiếng! Con hỏi thì cũng vẫn nhận được tiếng thở dài đó... Hơi bực mình, con đặt ống nghe xuống thì chuông lại reo. Nhấc ống nghe lên thì vẫn tiếng thở dài. Con hỏi lớn: Ai vậy? Thì bên kia chợt có tiếng nói, thật ngắn, nghe như vọng về từ cõi nào: “Hoa hả con?”.

5. Chương 5

Hoa kể tới đây thì cảm giác lạnh cả người, Huyền hỏi:

- Có phải mẹ không?

Hoa lắc đầu:

- Chị sợ quá không dám hỏi và run tay làm rơi ống nghe xuống!

Nghe chị mình nói Huyền tiếc nuối:

- Gặp mẹ mà chị không nói chuyện! Phải chi...

Ông Thiện nhẹ giọng:

- Nếu mẹ đã về thì thế nào bà ấy cũng về nữa. Cứ chờ đi con...

Huyền chạy lên lầu và từ trên đó cô gọi to xuống nhà:

- Đúng là mẹ rồi ba ơi!

Ông Thiện và Hoa chạy lên, họ ngạc nhiên khi thấy Huyền đang ôm bức di ảnh của mẹ trong lồng ngực, bức ảnh sáng rõ, không có dấu vết gì của những giọt máu lúc sáng. Huyền nói:

- Cả trên bàn thờ, chỗ những chữ máu hồi sáng cũng đã biến mất hết.

Ba cha con nhìn nhau nghẹn ngào...

o o o

Bà Kim Ngọc cẩn thận đóng kín cửa sổ, gài chốt bên trong trước khi lên giường ngủ. Bà cảm thấy mệt và buồn ngủ đến nỗi hai mí mắt như bị trĩ kéo xuống. Sở dĩ bà cẩn thận như thế, bởi lúc chiều khi lên lầu thượng đốt nhang bà đã nhìn thấy bát nhang bị cháy và một vài hiện tượng khác thường. Linh tính báo cho bà một điều gì đó...

Kể cả bộ mặt của mấy đứa con riêng cũng làm cho bà khó chịu. Khi thấy bà trở về chúng chẳng những không chào mà con vênh lên như thách thức và còn xầm xì những gì đó rất khả nghi... Bà Ngọc vốn là cây gai trong nhà, bà biết thế, nhưng với bà, bọn nhóc đó mới chính là những cây gai cần phải nhổ đi!

Trước khi nhắm mắt tìm giấc ngủ bà ta còn lẩm bẩm:

- Trước sau gì thì cũng phải đến...

Hơn mười hai giờ đêm...

Cả nhà im ắng, lặng như tờ. Bà Kim Ngọc cũng vừa đi vào giấc ngủ ngon. Chợt có âm thanh từ ngoài vọng vào, qua khe cửa sổ. Thứ âm thanh rất lạ, ban đầu nhỏ, rồi rõ dần... đó là tiếng khóc của một người phụ nữ.

Lúc đầu có lẽ chẳng ai trong nhà nghe được âm thanh đó, nhưng chỉ nửa phút sau thì người đầu tiên nghe được chính là bà Kim Ngọc! Bà ta vừa trở mình thì giật mình mở mắt ra ngơ ngác. Ai khóc?

Tiếng khóc càng lúc càng gần và hình như nhắm thẳng vào cửa sổ, nơi sát chiếc giường bà ta đang nằm.

Lúc này bà Ngọc mới hồi hận là lúc chiều đã chọc giận ông Thiện, để ông ta sang phòng riêng ngủ. Nếu có ông ta thì đâu sao bà cũng đỡ sợ hơn.

- Ông Thiện ơi!

Bà ta lên tiếng gọi đại để tự trấn an, chứ biết chắc là ông chồng không thể nghe được. Tuy nhiên tiếng khóc hình như không hề nao núng với sự lên tiếng của bà, mà trái lại, vừa khi ấy chợt có một tiếng động lạ và... giống như có ai vừa nhảy vào phòng!

Do có thói quen ngủ không để đèn, nên lúc này thuận tay bà Ngọc mới bật công tắc lên. Lúc ấy bà ta há hốc mồm chứ không còn kêu được nữa. Trước mắt là một bóng người đứng giữa phòng trong tư thế yên lặng, mặt quay đi hướng khác, nhưng vừa thoát trông thấy dáng đứng đã làm cho bà Ngọc sững sốt, run lấy bầy:

- Bà... bà là...

Lúc này bóng người kia mới từ từ quay mặt lại. Một phụ nữ với bộ mặt đầy máu tươi đang chảy xuống làm ướt đầm cả bộ quần áo màu trắng đang mặc. Bà ta vẫn im lặng...

- Ông... ông...

Bà Ngọc cố gọi to hơn, nhưng chỉ được mấy tiếng rồi thì cổ họng như bị ai chặn ngang, cảm giác đang nghẹt thở, sắp chết!

- Ô... n... g...

Bóng người kia từ từ bước đến gần giường hơn, hai bàn tay của bà ta vẫn bất động, nhưng càng lúc bà Ngọc cảm thấy như cổ bị siết mạnh và trước mắt tối dần, đầu óc quay cuồng...

Bà ta ngất đi chẳng biết là bao lâu, cho đến khi từ bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập chạy rồi tiếng hỏi to của ông Thiện:

- Bà Ngọc ơi!

Gọi không nghe trả lời, ông vội nắm cửa thì cửa khoá trong. Gọi lần nữa vẫn im lặng. Cuối cùng ông phải chạy về phòng riêng lấy xương chìa khoá dự phòng sang mở. Vừa đẩy cửa phòng bước vào ông Thiện đã hoảng hốt khi thấy bà Ngọc nằm bất động trên giường mà chung quanh toàn là máu!

- Trời ơi!

Cứ ngỡ bà ta bị giết, nên ông Thiện không dám lại gần, ông kêu to cho hai con gái:

- Hoa ơi, Huyền ơi?

Hai cô gái đang ngủ ở tầng dưới vội chạy lên ngay và họ cũng khựng lại, ngơ ngác đứng nhìn từ ngoài chớ không dám bước vô. Ông Thiện sợ hãi:

- Hình như bà ấy bị đâm chết!

Trước sự việc kinh khủng đó, ông Thiện phải điện báo cho cảnh sát. Đến khi xe cảnh sát tới, họ bước vào khám hiện trường thì lúc ấy mọi người mới vô cùng ngạc nhiên, bởi bà Ngọc không hề chết! Bà ta bò dậy, nhìn mọi người đến khi nhìn lại thân thể mình thì bà hét lên, rồi có lẽ vì quá sợ hãi, bà ngất đi lần nữa!

Cảnh sát định chuyển bà ta đi bệnh viện thì bà tỉnh lại, hỏi bằng sự hoảng loạn:

- Bà ta đâu rồi?

Bà ta quay khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng chỉ tay về phía cửa sổ, lắp bắp:

- Nó... nó chui qua...

Một cảnh sát tới cửa sổ quan sát rồi nói ngay:

- Cửa sổ cài chốt bên trong thì làm gì có người đột nhập vào qua chỗ đó.

Ông Thiện cũng nói:

- Lúc tôi mở cửa cái vào thì chốt bên trong cũng còn khoá nguyên. Như vậy...

Họ đưa mắt nhìn với sự hoài nghi. Nhất là khi sau đó họ phát hiện ra khắp thân thể bà Ngọc không hề có vết thương nào. Một người hỏi:

- Bà bày ra việc này nhằm mục đích gì?

Bà Ngọc ngơ ngác:

- Cái gì bày ra? Mấy người không thấy tui bị như thế này sao?

- Chỉ có máu vấy khắp giường chứ bà có thương tích gì đâu?

Quay sang ông Thiện, một cảnh sát hỏi:

- Bà ấy có bị tâm thần không?

Ông Thiện lắc đầu:

- Không, bà ấy vẫn bình thường.

Nhưng Huyền thì la lên:

- Bà ấy bị lên cơn đó!

Do bị nghi ngờ dựng chuyện nên bà Ngọc bị hạch hỏi đủ thứ và cuối cùng một viên cảnh sát đã cảnh cáo:

- Nếu bà còn giở mặt như thế này nữa thì chúng tôi không để yên đâu!

6. Chương 6

Mặc cho bà ta lớn tiếng thanh minh, nhưng các viên cảnh sát vẫn không tin. Đến lúc họ về rồi, bà ta lại trút giận lên chị em Huyền:

- Lúc nãy đứa nào nói gì?

Ông Thiện thì không muốn rầy rà trong nhà nên nói xuôi:

- Đã không có chuyện gì thì thôi, bà đi thay đồ đi.

Khác với trước kia lúc nào cũng lép vế, sợ sệt, lúc này tự dưng Huyền tự tin hẳn lên, cô trả treo ngay:

- Tôi nói bà lên cơn đó!

Từ ngày về nhà này bà ta là xếp, chưa từng nghe những lời lẽ chướng tai như vậy, nên bà ta trừng mắt nhìn Huyền:

- Con kia, mày vừa nói gì, nói lại tao nghe coi!

Huyền cũng quác mắt:

- Từ nay tui miễn có sợ bà đi, tui nói...

Mụ ta quen thói đánh đá, không đợi Huyền nói dứt lời, đã nhào tới định chụp lấy cô bé. Tuy nhiên, bỗng đứng mụ khuyu xuống và kêu thét lên như vừa bị ai đánh té! Từ khoé miệng bà ta trào ra hai dòng máu.

Phản ứng tự nhiên, ông Thiện kêu lên:

- Bà sao vậy?

Ông bước tới vừa định đỡ bà ta lên thì chợt kinh ngạc:

- Ai viết chữ gì trên ngực bà thế này?

Lúc này nhìn kỹ mọi người mới thấy ngay giữa ngực áo bà Ngọc có một dòng chữ rất sắc nét: “Hãy trả lại những gì đã cướp!”.

Ông Thiện còn chưa lên tiếng thì Huyền đã reo lên:

- Đúng là mẹ rồi! Mẹ ơi, trả thù đi mẹ!

Cô bé quá kích động nên vừa chạy xuống lầu vừa la toáng lên:

- Ông trời có mắt bà con ơi! Bớ mọi người, hãy tới coi mẹ con trả thù mụ phù thủy nè!

Trái với thường khi, lúc ấy tuy vẫn còn tỉnh táo, nhưng mụ Ngọc vẫn không phản ứng gì trước những lời của Huyền. Trái lại, mụ ta lại co rúm người lại, vẻ sợ hãi tột độ!

Không muốn làm kinh động lối xóm, nên ông Thiện xuống nhà khuyên nhủ Huyền:

- Rồi bà ta sẽ trả giá, nhưng con làm quá lại không hay.

Hoa cũng nói:

- Coi bộ mụ ta phải một phen kinh hãi lắm rồi, kệ mụ.

Huyền vẫn còn phấn khích:

- Con đoán là vừa rồi mụ ta đã bị mẹ về trị ột trận nên thân rồi, chứ không phải tự nhiên đâu. Ba có thấy dòng chữ trên ngực mụ ta không, nó giống hệt tuồng chữ của mẹ!

Ông Thiện cũng ngẫm hiểu như vậy, nhưng không nói ra. Chỉ có Hoa là thắc mắc:

- Máu vậy đỏ trên giường và quanh người mụ ta là gì vậy, có đúng là máu không? Mà sao mụ ta không bị thương? Hay là...

Câu nói của Hoa làm cho Huyền giật mình:

- Không lẽ máu đó là của...

Hoa hoảng hốt:

- Mẹ bị bà ta làm bị thương?

Huyền vụt chạy bay lên lầu, cô tông cửa vào phòng bà Ngọc, định sẽ truy xem bà ta đã làm gì mẹ mình. Nhưng khi cửa phòng vừa bật mở ra thì cô đứng sững lại, trở mắt nhìn một cảnh tượng lạ thường trước mắt: Trên bốn vách tường

quanh phòng đều có những dòng chữ đỏ như máu, giống hệt dòng chữ trên ngực bà ta: “Hãy trả lại những gì đã cướp của tao!”.

Mụ Ngọc thì vẫn nằm yên dưới nền gạch...

o o o

Bà Mai bước thật nhanh sau khi phát hiện có người cứ đi theo sau mình hoài. Nhưng bà ta càng đi nhanh thì người phía sau lại càng bước nhanh hơn. Qua khỏi đoạn đường ngắn là tới một con hẻm dài hơn dẫn về nhà, bà Mai hơi yên tâm, bởi đây là xóm quen, có gì bà ta chỉ cần la lên một tiếng là có người tiếp cứu ngay. Nhưng tại sao bà ta lại sợ một người cũng là phụ nữ và cũng cỡ tuổi như mình?

Có lẽ do thói quen thôi. Đến khi cách nhà chừng vài chục mét thì bà Mai thở phào, bà bước nhanh, vừa ngoái đầu nhìn lại sau. Người kia không còn theo nữa.

- Có lẽ mình lo xa...

Bà Mai vừa lẩm bẩm vừa tra chìa khoá mở cửa. Đèn vừa bật sáng thì bà ta cũng kêu lên:

- Bà... tại sao...?

Trước mặt bà có một người phụ nữ ngồi sẵn ở ghế phòng khách. Trông bà ta giống y như người vừa đi theo ngoài đường, khiến bà Mai biến sắc:

- Bà... vừa rồi...

Người kia nhếch mép cười:

- Bà buộc tôi phải theo hơi mỗi chân. Hình như bà cố tình tránh mặt, trong lúc tôi chỉ muốn hỏi bà vài câu rồi thôi. Đành vậy...

- Bà là ai? Sao lại vô nhà tôi được?

Đó là chưa kể, chỉ mới thấy đó, sao bà ta lại đi quá nhanh và lọt được vào nhà trước cả chủ nhà! Bà Mai hơi run.

- Khách đến nhà sao không mời được ly nước sao?

Đáng lý phải hỏi cho ra khách là ai, nhưng tự dưng bà Mai lại dịu giọng:

- Tôi xin lỗi...

Bà bước vào phòng riêng với ý định dùng điện thoại riêng gọi ra ngoài báo tin cho ai đó. Nhưng ý định chưa thực hiện được thì đã nghe từ bên ngoài nói vọng vào:

- Báo tin cũng vô ích thôi. Tốt nhất là bà hãy ra nói chuyện với tôi vài câu. Tôi sẽ không ở đây lâu. Mời bà. Giọng nói lịch sự của bà ta càng làm cho bà Mai rợn người hơn. Bà riu riu bước ra như bị sai khiến.

- Bà ngồi đi cho. Ai lại tiếp khách mà đứng bao giờ.

Bà Mai cồng cả tay chân, phải vịn vào thành ghế mới ngồi xuống được. Trong giọng nói của người khách như có một ma lực gì đó ghê gớm, khiến cho người đối diện chẳng những không dám nhìn thẳng, mà thậm chí còn không chịu nổi âm thanh từ giọng nói của bà ta.

- Bà là tác giả của những thứ này?

Vừa nói người khách vừa ném ra trước mặt bà Mai một gói nhỏ toàn những tờ bùa chú màu vàng. Thoạt nhìn thấy bà Mai đã há hốc mồm, run rẩy:

- Tôi... tôi...

Bà khách cười khẩy:

- Hỏi bà vậy thôi, chớ khi tôi đã tới đây tức là đã xác định chính bà là tác giả của các thứ này rồi, phải không bà Mai Liên, Miên Lai!

Bà ta còn biết cả biệt danh của mình. Bà Mai càng run hơn:

- Tôi... tôi chỉ... chỉ làm chơi thôi.

Vị khách nghiêm giọng, gắt lên:

- Làm chơi mà để hại người, triệt linh hồn không cho người ta siêu thoát, ngăn không cho người ta bảo vệ con cái người thân yêu của mình sao!

Bà ta nói tới đó thì vụt kéo phẳng mái tóc đang xoả trước trán xuống, hỏi to:

- Làm chơi mà suýt đâm thủng hai con mắt người ta như vậy sao!

Lộ ra hai lỗ thủng khá sâu ngay trên chân mày hai bên mắt của bà ta. Giọng bà càng trở nên dễ sợ hơn:

- Nếu không ngăn kịp thời thì giờ này bà và con mụ kia đã thực hiện được ý đồ lấy trọn gói tài sản của một người đã chết. Hành vi tội ác đó làm sao che mắt được ai, hả!

Rồi bà lại rít lên:

- Cái đêm ở ngôi nhà hoang đó, nếu bà và con mụ ác nhân kia thành công thì giờ này còn gì là cái gia đình vốn đã bị nát tan vì lòng dạ con mụ kia...

Bà ta nói tới đó bỗng vụt khóc oà lên, giọng nghe sắc lạnh và thê lương lạ thường! Bà Mai phát sợ, định bước lùi ra thì chợt bị bàn tay vươn ra chụp lấy. Như bị điểm huyết, bà ta đỡ người ra, trước khi bà khách ngừng khóc và hỏi:

- Ai bày ấy người cái trò ma quỷ hại người này? Có phải lão tài xế nhà ông Thiện không?

Bà Mai lắp bắp:

- Tôi... tôi không...

- Khỏi chối. Trước khi tới đây tôi đã ghé thăm lão ấy ở Cát Lái, nơi mà bọn các người có cái am tu tiên giả hiệu, lừa bịp thiên hạ! Chỉ tội cho lão Thiện, chỉ vì khờ khạo, tin người mà bị bán đứng, suýt mất mạng!

Bị điểm đúng tim đen, mụ Mai chỉ còn biết ngó người ra, chờ đợi điều tồi tệ nhất xảy ra. Tuy nhiên, chợt bà khách đứng lên:

- Mần chưa hạ ở đây đâu, bởi mụ ma chước quỷ của bọn các người đâu chỉ đơn giản thế này. Gieo bao nhiêu thì gặt bấy nhiêu, nhớ như vậy!

Bà ta nói xong bước thẳng ra cửa. Thoát cái đã không còn thấy bóng. Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến ụ Mai không kịp phản ứng gì...

7. Chương 7

- Có chuyện gì vậy?

Người hỏi và vừa bước vô là bà Kim Ngọc. Mụ Mai cứ tưởng người khách lúc nãy trở lại nên suýt kêu lên, chừng nhận ra người quen, bà ta dồn dập:

- Bà không tới sớm một chút, cùng tôi...

Bà Kim Ngọc hỏi:

- Chuyện gì sao bà gọi điện cho tôi rồi im lặng không nói gì hết, làm tôi lo quá nên chạy qua đây. Có chuyện gì vậy?

Phải định thần lại một lúc bà ta mới thuật lại mọi chuyện. Vừa nghe xong bà Ngọc hốt hoảng:

- Bà nói... người đó vừa mới ở đây ra?

- Chưa đầy một phút.

- Đúng là nó rồi.

- Bà nói nó là ai?

Bà Ngọc buông người xuống ghế, thất thần:

- Điều không mong đợi đã tới rồi!

Rồi nhìn không thấy ai khác trong nhà, mụ Ngọc vạch ngực áo ra chỉ vào đó:

- Bà xem thì biết!

Dòng chữ màu đỏ như máu, hiện trên da ngực rất rõ ràng: “Hãy trả lại những gì đã cướp của tao!”, vừa nhìn thấy bà Mai đã sợ sệt ngồi lùi ra:

- Cái này...

Tự dưng bà ta cảm thấy ngứa ở ngực, vội đưa tay chụp lên đó và bằng đôi tay run run, kéo áo ra... và lần này mẹ Ngọc kêu lên:

- Bà cũng có như tui!

Trên ngực người đàn bà này hiện lên dòng chữ: “Phải trả giá cho những gì đã làm!”.

Hoảng quá mẹ đưa tay chà lên dòng chữ hy vọng sẽ tẩy xóa chúng. Nhưng chỉ hoài công, bởi những chữ ấy chừng như đã nổi lên từ trong da thịt, càng tẩy thì nó càng rõ hơn và còn gây rất bỏng thêm!

Mẹ Ngọc chép miệng:

- Tôi đã thử xóa rồi, nó như một vết xăm, không tài nào xóa được.

- Nhưng mẹ ấy đâu có đụng vào ngực tôi, mà sao...

Chợt nhớ ra, bà ta kêu lên:

- Phải rồi, chắc là lúc con mẹ ấy nắm tay tôi!

Bà Ngọc cũng thuật lại chuyện xảy ra ở nhà mình. Nghe xong mẹ Mai sợ hãi, nhìn trước nhìn sau rồi nói rất khẽ:

- Chắc là phải chuyển chỗ ở ngay thôi, ở đây không yên rồi...

Mẹ Ngọc thất vọng:

- Tôi đang tính qua ở tạm với bà, mà kiểu này thì không ổn rồi. Bà còn chỗ nào khác không?

Bà Mai suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Kể cả cái am tu tiên của tôi bên Cát Lái cũng bị phát hiện rồi, còn biết nơi nào là an toàn nữa!

Hai mẹ đàn bà đầy mưu mẹo, vậy mà giờ đây đang lâm vào thế bất an. Họ bàn mãi, cuối cùng với bản chất gian xảo của mình, mẹ Ngọc kể tai mẹ kia nói gì đó một lúc. Cả hai tỏ ra đặc ý:

- Mình phải ra tay trước thôi!

Trước khi ra về, mẹ Ngọc dặn kỹ:

- Bà đừng liên lạc với tôi tại nhà. Chuyện đó để cho Ba tài xế lo.

- Mà nè, mẹ ta đã biết rõ chuyện làm của Ba tài xế rồi, không êm đâu.

- Vậy tôi sẽ có cách khác, bà cứ yên tâm.

Mẹ Ngọc hấp tấp ra về. Bà ta cẩn thận nhìn trước nhìn sau rất kỹ trước khi đi vào con hẻm nhỏ, mãi đến khi ra tới đường lớn mới thở phào nhẹ nhõm. Chiếc xích lô chở mẹ ta tới lúc này vẫn còn đậu chờ. Mẹ hất hàm bảo:

- Chạy về ngay nhà tôi!

- Bà không đi chùa như đã dặn lúc nãy?

- Thôi, tôi có chuyện này gấp hơn.

Mẹ quá căng thẳng, nên xe vừa chạy một quãng đã nhắm mắt lại dưỡng thần. Lát sau khi mở mắt ra mẹ ngạc nhiên hỏi:

- Chú chạy đi đâu vậy? Ở đây giống như...

Người phu xe không trả lời, có thể là không nghe, bởi lúc đó xe cộ chung quanh rất đông. Bà Ngọc phải lặp lại:

- Đây đâu phải đường về nhà!

Vẫn không nghe anh ta đáp, mà xe thì như được tăng tốc độ, vượt qua mặt nhiều xe khác. Cuối cùng rẽ vào một con đường nhỏ hơn, vắng vẻ. Lúc này mẹ Ngọc mới nhận ra, mẹ kêu lên:

- Vô khu nghĩa trang này làm gì?

Tay phụ xe lúc này mới lên tiếng, giọng hơi lạ:

- Tôi đây thăm người quen!

- Kìa, dừng lại!

Nhưng không còn kịp nữa. Chiếc xích lô phom phom chạy thẳng vào cổng nghĩa trang. Cho đến khi ngừng lại thì mẹ Ngọc mới ngó ra, bởi trước mặt mẹ ta là hàng hà những ngôi mộ, chẳng biết đâu là đâu.

Rồi chẳng cần ai nhắc nhở, mẹ ta bước thẳng tới trước, đi giữa dãy mồ mả. Đến một ngôi mộ xây, có tấm bia đề dòng chữ: Mộ phần của Ngọc Lệ. Lúc này mẹ ta mới hết hoảng:

- Mộ của...của...

- Của người đã bị mẹ hại chết!

Mẹ Ngọc ngẩng lên nhìn thì thấy người vừa nói chính là bác phụ xe. Giọng bác trở nên sắc lạnh:

- Những toan tính xấu xa sẽ phải trả giá, càng để lâu cái giá sẽ càng đắt!

Mẹ Ngọc muốn nói gì đó, nhưng hình như mẹ ta không còn khả năng ứng khẩu. Rồi như một thân cây đổ, mẹ ta khuỵu chân xuống, theo thế quỳ gối, đôi mắt nhìn thẳng vào tấm bia, mà hình như lúc ấy di ảnh của bà Ngọc Lệ đang long lên, đầy căm thù!

Người phụ xe đã bỏ đi mất, nhưng mẹ Ngọc vẫn quỳ đó, không dám nhúc nhích, cũng không hé môi lấy nửa lời...

Nghĩa địa giờ này vắng lặng như tờ, không có bóng ai khác, nhưng vắng vắng như có tiếng thì thầm của ai đó... Âm thanh càng lúc càng rõ hơn, lát sau chính mẹ Ngọc điếng hồn khi nhận ra tiếng ấy phát ra từ dưới mồ!

Âm thanh không thành câu, nhưng những gì rót vào tai mẹ Ngọc hầu như mẹ ta hiểu hết, nên cứ thỉnh thoảng lại gật đầu và chốc chốc lại nói một mình:

- Tôi biết tội mình. Tôi biết...

- Chỉ vì lòng tham, chỉ vì ích kỷ muốn chiếm đoạt nên tôi...

Không nghe lời chất vấn, nhưng hết câu trả lời này đến câu khác, mẹ Ngọc như tự thú:

- Tôi muốn chiếm đoạt cái tài sản đó. Tôi muốn giết chết hết họ bằng nhiều cách... mà cách tốt nhất là một cuộc lật xe có chủ tâm.

Mặt trời lúc ấy đã lên trên đỉnh đầu, nắng như đổ lửa, vậy mà mẹ đàn bà ấy vẫn quỳ bất động, miệng thì không ngớt nói và nói...

Cho đến khi xế bóng thì cũng là lúc người bảo vệ nghĩa trang bước tới. Ông ta lên tiếng gọi:

- Bà ơi!

Gọi đến lần thứ ba chẳng nghe đáp, lúc ấy ông ta mới đưa tay lay nhẹ mẹ Ngọc. Và, như một khúc gỗ, mẹ ta ngã sõng soài trên đất.

8. Chương 8

Vừa định đỡ mẹ ta dậy thì ngay sau lưng ông ta đã có người lên tiếng:

- Để tôi, bà ấy do tôi chở đến, có lẽ do bị huyết áp.

Người phu xe nhẹ nhàng bế xốc mụ ta lên, đi ra chiếc xích lô đậu sẵn. Và cũng như lúc này, lão ta cứ đập thẳng một mạch về hướng mà chắc lúc tỉnh mụ Ngọc cũng không ngờ tới.

Khi ngừng lại trước ngôi nhà hoang phế thì người phu xe lại bế mụ Ngọc vào trong. Đặt mụ ta xuống giữa gian phòng ngập trong bóng tối, lúc ấy lão mới thở hắt ra, chừng như vừa trút được gánh nặng, mà cũng có thể là do đã ráng quá sức. Bởi vừa lúc ấy lão cũng đã gỡ chiếc nón rộng vành xuống, để lộ ra một khuôn mặt đàn bà, với mái tóc dài vừa buông xuống quá lưng!

Đúng lúc ấy, ở ngoài sân cũng vừa có một chiếc xe hơi ngừng lại. Lát sau một người đàn ông có tuổi, nhưng dáng vẻ khoẻ mạnh, hai bên vai vác hai cái bao tải cột kín miệng, bước vào.

Người đàn ông đặt hai cái bao xuống vừa nhìn quanh và tỏ vẻ hài lòng khi thấy mọi bề yên ắng. Ông ta nhanh chóng mở miệng hai bao tải ra và nói một mình, nhưng đủ lớn, bởi không sợ ai nghe thấy:

- Yên tâm mà nằm đây đi, hai con quỷ cái, chỉ lát nữa thôi thì chúng mày tiêu ma luôn!

Thì ra trong hai bao tải là hai cô gái nằm bất động, nhưng thân thể còn mềm mại, chứng tỏ là chỉ ngất đi chứ chưa chết.

Lại nhìn trước sau lần nữa, xong xuôi lão ta quay ra, khoá chặt cửa bên ngoài. Cẩn thận hơn, lão ta đi một vòng quanh nhà, quan sát trước sau, thấy tất cả cửa nẻo đều được khoá cẩn thận.

Lúc ấy lão ta mới yên tâm lên xe, rồ máy chạy từ từ ra khỏi nơi đó. Để lại sau lưng những điều kỳ lạ mà chính lão ta cũng không ngờ tới...

° ° °

Từ trong bóng tối của gian phòng ảm thấp, mụ Ngọc choàng tỉnh dậy. Mụ ta ngơ ngác định lên tiếng thì chợt tay phải sờ đụng một thân thể của ai đó. Người bị sờ cũng bật dậy và hỏi:

- Ai vậy?

Nghe giọng quen quen, mụ Ngọc hỏi khẽ:

- Chị Mai hả?

- Ủa, bà hả Ngọc?

Họ còn định hỏi thêm, nhưng chợt bà Ngọc nghe bên trái mình có một tiếng động, đưa tay sờ thì hoảng hốt suýt kêu lên. Bởi cạnh bà chẳng biết tự lúc nào đã có sự hiện diện của một người đàn ông!

- Ai?

Cả hai mụ đều không hỏi thêm được tiếng nào thì đã nghe giọng rất khẽ:

- Tôi đây, Thầy Tám...

Mụ Mai ngạc nhiên:

- Sao ông ở đây?

- Tui cũng đâu có biết... Còn hai bà, sao lại...

Hai mụ đưa tay chặn lại, không cho lão pháp sư trụ trì am tu tiên ở Cát Lái nói. Bởi vừa lúc ấy họ đã nhìn thấy ở phòng bên ngoài có khá đông người đang ngồi vây chung quanh một phụ nữ mặc toàn trắng, mà vừa trông thấy là cả hai đã điếng hồn.

- Là bà ta!

Vây quanh người phụ nữ vận đồ trắng gồm có ông Thiện, chị em Hoa, Huyền và nếu mụ Ngọc bình tâm có thể nhớ ra, đó là ông bảo vệ nghĩa trang. Ông ta hướng về người phụ nữ ngồi giữa nói một cách kính cẩn:

- Lúc đầu tui không để ý, nhưng qua lần sau thì tôi thấy có một chiếc xe hơi, giống hệt chiếc mà ông Thiện đây đi, do một người đàn ông lớn tuổi, khoẻ mạnh lái, đậu phía ngoài cổng nghĩa trang, rồi tài xế đi thẳng vào đây. Ông ta đi thẳng vô chỗ ngồi mộ của bà Ngọc Lệ, sau khi quan sát không thấy ai thì bắt đầu dùng cửa mấy loại nhỏ, thứ cửa có thể cắt đứt sắt, cửa đứt một góc ngôi mộ. Tôi là người duy nhất nhìn thấy

nhờ đứng ở một nơi khuất, tôi định chạy tới hỏi, nhưng sau đó thấy ông không lấy gì trong mộ ra, mà lại nhét thứ gì đó vô trong mộ. Tôi còn đang ngạc nhiên, chưa biết phải làm gì thì lúc đó có cô đây chạy tới, trong khi người lái xe hơi vừa đi ra nên không hay biết. Chính tôi là người nhận giúp thuê thợ trảm lại một chỗ bị vỡ cho cô đây.

Lão vừa nói vừa chỉ sang Huyền. Huyền gật đầu:

- Lúc ấy cháu cũng không biết bác là bảo vệ nghĩa trang, nên đã không kịp xin phép bác để đốt những thứ lấy ra từ trong mộ.

- Tôi nhìn thấy hết và cũng đã mục kích việc bức di ảnh của bà đây chảy máu mắt. Thú thiệt, đã từ lâu, đêm đêm tôi thường nghe tiếng khóc từ ngôi mộ đó. Tôi đoán là người chết có nỗi oan ức gì đó, tôi muốn tìm cách báo tin cho gia đình biết, nhưng ngặt nỗi là không biết họ ở đâu.

Ông ngừng nói, đưa mắt nhìn người phụ nữ trùm kín mặt này giờ vẫn ngồi im lặng. Vẫn chẳng có tín hiệu gì từ bà, trong lúc ông Thiện lên tiếng:

- Anh chờ một chút, người này tới rồi anh nhận diện xem có đúng là kẻ đã đào mộ không?

Khoảng 5 phút sau, có tiếng xe ngừng ngoài sân và liền đó một người đàn ông cao lớn bước vào. Huyền kêu lên:

- Chú Ba tài xế!

Hoa nói khẽ:

- Chính chú đã vác tụi mình trong bao tải tới đây. Lúc ấy chị còn tỉnh, nhưng không dám kêu.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Ba tài xế muốn tháo lui, nhưng bỗng chân như bị ai níu lại, rồi như bị một lực hút mạnh, lão lao nhanh tới và quỳ xuống ngay trước mặt người phụ nữ? Vẫn không nghe người đó lên tiếng, nhưng tự động lão tài xế thành khẩn như thú tội:

- Dạ, xin bà chủ tha thứ cho thằng Ba dại dột này. Chính tôi đã cấu kết với con mụ Ngọc để hại bà. Ngay từ lúc bà và Ngọc còn là bạn thân thiết của nhau, khi lui tới nhà chơi mụ ta đã ngầm móc nối với tôi để tìm cách lừa bà vô một âm mưu dâm tặc...

Nghe tới đó Huyền đã sôi máu, cô định lên tiếng thì lão Ba đã tiếp lời:

- Lúc bà bị bệnh nằm liệt cả tháng trời cũng là lúc tôi nghe theo sự sai khiến của mụ Ngọc, mỗi ngày khi đưa rước bác sĩ tới nhà khám bệnh, cho thuốc, tôi đã lén tráo thuốc, cho bà chủ uống những loại thuốc lấy từ lão pháp sư ở am tu tiên bên Cát Lái, do mụ Mai chủ mưu. Những loại thuốc bà chủ uống là độc dược, chỉ uống trong vài ngày là bị xuất huyết nội, dẫn đến cái chết không phương thuốc nào chữa khỏi! Bởi vậy bà chủ đã chết khi hai cô Hoa và Huyền đây chỉ mới bảy tám tuổi. Khi bà chủ chết được vài tháng là mụ Mai thực hiện ngay ý đồ, mụ ta tìm cách cheo kéo ông chủ, một bữa gài bẫy để ông chủ mắc mưu tới dự một tiệc rượu ở một khách sạn, khi ông chủ bị say do bị bỏ thuốc mê trong rượu thì mụ ta nhờ tôi dìu ông lên phòng và... ông đã vô tình ăn nằm với mụ ta. Khi ông chủ tỉnh lại thì mụ ta bù lu bù loa lên, nói mình bị làm nhục và buộc ông chủ phải có trách nhiệm với mình. Do không biết bị lừa, nên ông chủ đã chấp nhận ụ ta quan hệ và từ đó mụ dần dần thay thế vai trò bà chủ...

Lão ta ngừng nói, lần này nhìn sang ông Thiện, rồi tiếp:

- Sau khi đã thực hiện thành công âm mưu ban đầu, mụ Ngọc vẫn chưa hả dạ, mụ còn muốn tiến hành bước thứ hai là loại bỏ hai cô Hoa và Huyền, bởi sự có mặt của hai cô trong nhà khác nào cái gai trước mắt mụ. Đã ba lần mụ sai tôi chở ông và hai cô đi ra trang trại, xúi tôi tìm cách lái xe lao xuống vực, rồi nhảy ra khỏi xe, bỏ mặc cho ba cha con. Nhưng tôi chưa làm được. Rồi lần cuối cùng, mụ nghe theo mụ Mai và lão pháp sư Tám, định ấy cha con uống bữa điên, sau đó ếm cho vong của bà chủ không về báo oán được. Tôi cũng là người đứng ra thực hiện... Tôi đáng tội chết!

Huyền không kiềm chế được, đã nhảy tới chụp lấy lão tài xế, vừa đánh vừa gào thét:

- Quân dâm man! Đồ giết người!

Ông Thiện thì trầm tĩnh hơn, ông chỉ chua xót nhìn người tài xế bao nhiêu năm của mình, thở dài:

- Tôi có bao giờ xử tệ với chú đâu, vậy mà...

Ba tài xế rên rỉ:

- Tôi vì tham tiền mà tôi con mắt, tôi lạy ông chủ.

Ông ta lạy sâu nhiều lần, mặc cho Huyền liên tục đấm đá. Ông Thiện không đành lòng, liền nói:

- Thôi con, mọi việc có trời. Vả lại...

Ông định nói tới người phụ nữ ngồi trước mặt, nhưng hơi ngượng, nên thôi. Trong lúc Hoa nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Mẹ, làm sao bây giờ?

Người mà Hoa gọi là mẹ vẫn yên lặng. Một làn gió nhẹ thổi qua lay động vạt áo của bà, lúc này những người đối diện mới nhận ra thân thể bà hầu như không có, giống như con bù nhìn khoác áo bên ngoài! Hoa kêu lên:

- Mẹ!

Huyền nghe gọi quay lại và cô oà lên khóc:

- Mẹ, sao mẹ như thế này!

Lúc đó thân thể bà vụt đứng lên và chẳng khác gì một bộ quần áo không người mặc, bay lơ lửng giữa không trung!

9. Chương 9

Ông Thiện giờ mới dám nói với bà:

- Tôi xin lỗi. Bà muốn xử sao tôi cũng chịu.

Nhưng cái bóng như sương khói kia đã từ từ biến vào khoảng không ngoài vườn. Tuy nhiên, trước khi biến mất bà còn nói vọng vào phía trong:

- Ra đi!

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, từ trong phòng tối ba người lần lượt xuất hiện: Mụ Ngọc, Mai và lão pháp sư Tám - Họ khúm núm không dám ngẩng mặt lên và tới quỳ bên cạnh tên tài xế.

Không nói lời nào, bởi lúc ấy dù có muốn nói thì cả lũ họ cũng chẳng thể nào cất tiếng được, bởi nếu nhìn kỹ lúc ấy mới thấy họ đã mất lưỡi!

Mụ Ngọc đổ gục xuống trước, mụ há to miệng như để ọi người thấy cái miệng đầy máu, vô cùng ghê rợn của mụ ta!

Hai người kia lần lượt cũng làm như vậy. Nhìn cảnh tượng ấy, dù có phần uất tốt độ, nhưng chị em Huyền cũng không thể lên tiếng. Ông Thiện quá đỗi kinh hãi, lùi lại định bảo vệ hai con, bỗng vấp phải cái chân của Ba tài xế, khiến ông suýt ngã và cũng nhờ thế đã phát hiện ra lúc ấy gã tài xế đang nằm bất động, miệng trào máu tươi lênh láng.

Hoa yếu bóng vía nên vừa run vừa bám chặt vào em gái. Huyền thì mím chặt môi, nhìn lũ người kia không chớp mắt, theo dõi mọi động tĩnh của họ. Nhưng thật ra lúc ấy cả bọn họ đâu còn gì nữa để mà dõi theo. Lão pháp sư Tám Thương khi lâm trờ, bày ra lắm thứ hại người, vậy mà bây giờ như một mớ giẻ rách, nằm lăn lộn, rên la.

Sợ Huyền manh động nên ông Thiện kéo tay hai con đi:

- Mình không cần làm gì hết, họ đã đền tội rồi còn gì.

Huyền lúc này mới nhớ đến mẹ:

- Không biết tại sao mẹ lại bỏ đi?

Hoa nhắc:

- Em không nhớ khi cùng chúng ta tới đây mẹ đã nói là mẹ luôn luôn ở bên cạnh mình. Chắc chắn mẹ không bỏ đi đâu.

Ông Thiện cũng nói:

- Mẹ con sắp đặt hết mọi chuyện này, nên có lẽ bà ấy biết phải làm gì. Ba nghĩ lúc này mình nên trở về nhà thì hơn.

° ° °

Có bốn con người biến mất khỏi thế gian mà chẳng ai biết họ đi đâu. Đó là mẹ Ngọc, mẹ Mai, lão pháp sư Tám và tài xế Ba. Có rất nhiều tin đồn quanh họ. Một trong những tin đó là họ đi chung trong một chuyến hành hương rồi xe bị rơi xuống vực ở một đoạn đèo miền Trung, xe cháy mất xác.

Người nhà họ có đi kiếm tìm, cuối cùng đành phải chấp nhận giả thuyết trên.

Trong khi đó, thật sự họ đang có mặt ở ngôi nhà hoang. Không biết là họ còn sống hay đã chết, nhưng cả bốn người họ như những bóng ma, ban ngày biến mất trong ngôi nhà huyền bí thâm u đó, chỉ ban đêm mới thấy thấp thoáng bóng hình của họ. Nhiều người chung quanh đồn rằng đó là những hồn ma, nên càng ngày càng thêm dè dặt thêm nhiều chuyện kỳ.

Có điều chắc chắn họ là những người tâm, tâm thần bất loạn và thỉnh thoảng lúc nửa đêm thường cất tiếng kêu như chó tru.

Ngôi nhà hoang từ ấy hầu như không còn ai dám lui tới.

Trong khi đó...

Tại nhà ông Thiện mọi việc lại hoàn toàn trái ngược. Nếu mấy năm qua không khí trong nhà luôn căng thẳng giữa hai cô con gái với bà mẹ ghẻ, thì giờ đây một hoạt cảnh gia đình đầy ắp tiếng cười. Hai cô con gái luôn quần quít bên cha và lúc nào họ cũng ngồi quanh bàn thờ của người mẹ quá cố. Huyền quả quyết:

- Mẹ không sống lại bằng xương bằng thịt được, nhưng mẹ đang có mặt trong ngôi nhà này. Mẹ sẽ về bất cứ lúc nào nhà này gọi mẹ!

Điều đó người ngoài không thể biết được và cũng khó tin, nhưng đang là sự thật! Hằng ngày đích thân Huyền nấu những món mà khi sinh tiền mẹ thích ăn, hoặc cúng những trái cây mà cha kể là mẹ khoái khẩu. Lúc còn con gái... Hầu như tất cả những món đồ cúng trên bàn thờ đều được ăn hết!

Do có những hiện tượng lạ như thế, nên nhà ông Thiện từ đó không thuê người ngoài vào giúp việc. Không một ai hay biết chuyện ấy...

Nếu tinh ý, vào những đêm nhà có yến tiệc, thường tổ chức trên lầu, thì từ dưới đường nhìn lên có thể thấy được vây quanh bàn tiệc luôn có bốn người: Ba cha con ông Thiện và một bóng người phụ nữ luôn ngồi giữa họ.

Có một người phụ nữ ở cõi âm đã đòi được chồng sống ở dương thế...

10. Chương 10

Ở vùng kinh vắng này không nơi nào đông khách bằng nhà Huyện Hỉ, bởi vậy chuyện một vài chiếc ghe bầu sang trọng ghé vào bến cùng lúc không phải là chuyện lạ.

Tuy nhiên, lần này có đến bốn chiếc ghe sơn phết sắc sỡ, rèm sáo treo đẹp mắt ghé một lượt đã làm cho đám gia nhân nhốn nháo cả lên. Mà người đứng ngồi không yên lại là cô con gái rượu của nhà Huyện Hỉ. Đã suốt từ sáng sớm, lúc nào cô Hai Tuyết cũng hỏi thăm con Năm Nở, đứa tớ gái riêng của mình:

- Có thấy khách nào tới chưa?

Biết cô chủ mình đang nóng lòng đợi một ai đó, nên Năm Nở trấn an:

- Cô cứ để con canh chừng cho, hễ có khách tới là con chạy vô báo tin ngay!

Đến lúc thấy đoàn ghe bầu vừa cặp bến, con Nở đã ba chân bốn cẳng chạy bay vào phòng riêng của chủ thông báo liền:

- Tới rồi cô Hai ơi!

Hai Tuyết quýnh lên:

- Đông người không?

- Dạ, tới bốn ghe lận, có đến vài chục người!

Dù đã chuẩn bị sẵn, nhưng Tuyết vẫn không bình tĩnh khi hết chụp món này lại chụp sang món khác, một lúc vẫn chưa chọn được cái áo nào để mặc vào. Con Nở lanh lợi, biết tâm trạng chủ nên nó nói ngay:

- Cô Hai nên bận cái áo màu hồng, đẹp hơn màu xanh lục kia.

Lời nhắc của con Nở đã khiến cho Tuyết nhớ ra là đã cả chục lần cô mặc thử chiếc áo dài màu cánh sen mà lần nào nhìn vô kính cũng thấy hài lòng. Vậy thì tại sao phải đổi màu khác...

Con Nở nhanh nhẩu chạy trở ra, nó nói với lại:

- Khi nào ông bà gọi, con sẽ chạy vô cho cô hay!

Khách từ trên bốn chiếc ghe bầu bước xuống quả là đông như lời mô tả của con Nở. Mà người nào cũng ăn mặc sang trọng, quần lãnh áo lụa đủ sắc màu. Lại có những người bưng mâm quả nữa, giống như một đám hỏi.

Con Nở đứng nhìn mà không chớp mắt, nó tự hỏi:

- Hồng lễ bữa nay đám hỏi cô Hai Tuyết?

Chuyện trọng đại này sao nó không nghe cô chủ nói? Bởi nhất nhất chuyện gì cô chủ cũng thường thổ lộ với nó, vì cô là người sống khép kín, ít đi lại, không có bạn cũng không se sua, đồng đẳng như hầu hết các cô tiểu thư nhà giàu khác.

Khi đoàn khách kéo hết vào nhà, được đích thân ông bà Huyện đón tiếp, thì Nở đã nhanh chân chạy đi báo ngay:

- Đúng là đám hỏi cô ơi! Có đủ lễ bộ, mâm trầu cau, ngũ quả và con còn nghe bên kia nói bữa nay là ngày lành tháng tốt nữa...

Hai Tuyết hơi ngạc nhiên:

- Làm gì có đám hỏi gì ở đây? Bữa nay tao đang chờ gia đình anh Ba Thông qua để...

Con Nở mau miệng:

- Con đâu có thấy thầy ký Thông! Đây toàn là những người lạ không hà.

Tuyết lẩm bẩm:

- Ba má đã đồng ý mời người ta qua mà. Sao lại có khách nào nữa?

Chính ngày hôm qua Tuyết còn nhắc lại chuyện ba má mình chịu ời cha mẹ thầy ký Thông sang chơi và cũng chính Tuyết đã cho gia nhân tức tốc đưa ghe sang đó rước họ. Đáng lẽ giờ này họ cũng đã về tới...

- Thưa cô Hai, ông bà ời cô Hai ra tiếp khách.

Tiếng của con Sáu Lý, đứa tớ hầu hạ bà Huyện nói vọng ngoài cửa phòng. Hai Tuyết bước vội ra hỏi nó:

- Khách nào vậy?

Con Lý lắc đầu:

- Dạ, con cũng hông biết. Bà dặn cô sửa soạn quần áo cho chỉnh tề.

Nói xong nó bước trở ra ngay. Tuyết bảo con Nở:

- Mày ra coi kỹ lại coi khách tới làm gì, nói gì rồi vô đây báo ngay cho cô!

Con Nở chạy ra vừa lúc nghe bên khách nói:

- Thưa anh chị Huyện, được sự cho phép của anh chị, vợ chồng tui đã nhờ người coi tuổi rất kỹ, may quá tuổi thằng Tư nhà tui và tuổi cô Hai nhà này hợp nhau vô cùng! Thầy bói nói hai tuổi này mà ăn ở với nhau sẽ sinh quý tử, dựng nên nghiệp lớn sau này!

Họ còn nói nhiều nữa, nhưng nội bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho con Nở điếng hồn, nó chạy bay vô, báo tin mà không giữ nổi bình tĩnh:

- Không... không xong rồi... cô Hai. Họ... họ đi... cưới... cưới cô!

- Ai cưới?

- Cưới cô Hai! Họ đang bàn chuyện...

Vừa lúc ấy con Lý lại trở vô:

- Thưa cô Hai, bà hỏi cô ra liền, nếu không bà vô đó!

Tuyết giục con Nở:

- Mày ra nghe kỹ lại coi!

Con Nở vừa bước ra thì đã thấy bà Huyện bước nhanh vào:

- Sao kêu cả buổi mà không chịu ra vậy, Tuyết! Còn con này nữa, biểu mày kêu mà sao còn ở đây?

Con Nở lúng túng:

- Dạ con... con...

Tuyết bước ra, hỏi mẹ:

- Khách nào vậy má?

Bà Huyện nghiêm giọng:

- Vợ chồng Bá Hộ Tòng bên Cái Tàu. Bữa nay họ qua... coi mắt con.

Tuyết trở mắt nhìn mẹ:

- Má... con đã nói rồi, bữa nay bên nhà thầy ký Thông...

Bà Huyện chặn ngang:

- Ai qua cứ qua, còn đám này ba má đã hẹn trước. Người ta lại mang lễ vật...

Bà ta biết là hổ lởi nên dừng lại, nhưng Tuyết đã hiểu, cô lớn tiếng:

- Có phải ba má hứa gả con cho họ không?

- Thì... con cứ ra chào người ta đã. Còn gả hay không là quyền của mình, chứ phải lấy ngay đâu mà sợ!

Bà nói xong thì trở ra nhà ngay, nhưng trước khi đi đã không quên thông một câu:

- Ra ngay, chứ để ba mày vô thì có chuyện lớn đó!

Tuyết buông mình xuống giường, cơn phẫn nộ trào dâng, nhưng nguồn cơn sự việc lại bắt đầu từ cha mẹ, nên cô đâu thể nào trút ra sự thịnh nộ. Bởi vậy chỉ có khóc là hữu hiệu nhất. Tuy nhiên con Nở đã nhắc:

- Cô Hai đừng khóc, son phấn trên mặt hư hết, ông lại nổi giận...

Nó ôm chầm lấy cô chủ, an ủi:

- Không sao đâu cô Hai. Cô cứ ra chào khách, rồi chút nữa khi khách của cô tới thì ắt họ sẽ hiểu. Làm vậy đi cô.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng sự khôn dại thì con Nở còn tỏ ra hơn hẳn cô chủ của mình. Cho nên sau khi nghe nó phân tích, Tuyết đã quệt nước mắt, dặm lại son phấn rồi miễn cưỡng bước ra chào khách.

Người đứng bật dậy trước tiên khi thấy Tuyết xuất hiện là một chàng trai tuổi trên hai mươi, đầu tóc lảng bóng, ra dáng công tử nhà giàu. Khi Tuyết cúi chào thì người phụ nữ lớn tuổi bên phía khách lên tiếng ngay:

- Con Hai nhà anh chị quả là đẹp người đẹp nết, xứng đôi với thằng Tư nhà chúng tôi phải biết!

Thấy dáng vẻ miễn cưỡng của con gái, bà Huyện phải lên tiếng trước:

- Bữa nay cháu nó không khoẻ trong người, nên ra chào rồi xin phép cho nó vô nghỉ ngơi.

Người phụ nữ lớn tuổi bên khách đứng là bà bá hộ Tòng, bà ta đứng lên nhanh, vừa chụp lấy tay Tuyết vuốt ve.

- Bác không ngờ cháu lại trắng và đẹp đến như vậy! Cũng may, bác đã lường trước nên cũng không phải thiếu chu đáo...

Bà lấy ngay ra từ trong giỏ xách một chiếc hộp bọc nhung đỏ và nói ngay:

- Cầm tay trắng ngần này mà đeo vòng cẩm thạch thì thua gì Tây Thi!

Bà ta vừa nói, vừa nhanh nhẹn tròng vào cổ tay của Tuyết chiếc vòng cẩm thạch khá to:

- Vòng này tui gởi mua từ bên Hồng Kông, chỉ để tặng cho... con dâu tương lai thôi!

11. Chương 11

Bà là tay khá sành sỏi chuyện đeo vòng, nên chỉ loáng một cái, chiếc vòng đã nằm gọn ở cổ tay của Tuyết. Khiến cho Tuyết có muốn phản đối cũng không kịp, cô chỉ lí nhí:

- Con không... không quen đeo...

Quay sang bà Huyện, bà bá hộ nói nhanh:

- Đây là quà riêng tui cho con nó, không nằm trong lễ vật, anh chị cho phép.

Một cách bướng bỉnh, Tuyết tìm cách tháo chiếc vòng ra, nhưng không tài nào làm được. Nhìn thấy, bà Huyện vội lên tiếng:

- Con tới đứng bên má đây một chút rồi xin phép vô nghỉ.

Đôi mắt cú vọ của anh chàng con trai nhà bá hộ cứ nhìn thẳng vào phía Tuyết. Con Nở núp trong màn nhìn ra cũng thấy chướng, nó thầm nghĩ: “Đàn ông con trai gì thấy con gái là nhìn muốn... muốn rất... luôn!”.

Lát sau bà Huyện đích thân đưa Tuyết vô, bà dặn khẽ:

- Không được tháo chiếc vòng ra, nghe chưa!

Khi trở về phòng rồi, Tuyết mới oà lên khóc. Cô khóc nức nở làm nhoè cả son phấn trên má, khiến cho con Nở lo lắng:

- Cô bình tĩnh, chớ có...

Tuyết giục:

- Em ra bên đợi coi, chừng nào thấy có ghe ghé lại thì vô báo ngay.

Nở đi chưa tới bến thì đã gặp Bảy Nô, anh chàng được Tuyết sai đi rước nhà ký Thông. Nó ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao chú về một mình?

Bảy Nô tỏ vẻ sợ sệt:

- Tui... tui đâu có rước cậu ký.

- Sao vậy? Cô Hai đang chờ mà?

Bảy Nô ghé sát tai Nở, thì thầm:

- Hồi sáng khi tui đi được một đoạn thì bà Huyện sai người chạy ghe máy theo kêu lại, biểu khỏi phải rước. Rồi còn cho tui mấy đồng ra chợ ăn hủ tiếu từ sáng tới giờ nữa!

Con Nở thốt lên:

- Hèn chi!

Nó định chạy vô báo cho Tuyết biết chuyện, nhưng Bảy Nô đã kéo lại:

- Mà y mà nói cho cô Hai biết là bà Huyện đuổi cổ mày ra khỏi nhà đó!

Nở mím chặt môi, nó đứng thần thờ hồi lâu, rồi giả bộ đi về phía nhà kho, đợi cho Bảy Nô không để ý, nó chạy vọt vào phòng của Tuyết, cuống quýt:

- Cô ơi... không... không xong rồi! Cậu Ký... cậu Ký...

Tuyết hốt hoảng:

- Có chuyện gì?

Mãi hồi lâu Nở mới nói thành lời:

- Cậu Ký không... có qua!

Tuyết ngạc nhiên:

- Sao em biết?

- Bảy... Bảy Nô...

Nó thuật lại đầu đuôi lời Bảy Nô, rồi còn dặn:

- Nếu cô mà nói ra vụ này thì Bảy Nô và con sẽ bị đuổi lập tức!

Tuyết mím chặt môi, hai tay nắm lại để kiềm chế cơn uất nghẹn trong lòng. Trước mắt cô bầu trời như tối sầm lại...

Lát sau, khi đã trấn tĩnh lại, Tuyết bảo khê con Nở:

- Em lên lấy chiếc xuồng nhỏ, bơi trước ra vàm và đợi cô ở đó, cô sẽ ra sau. Nhớ đem theo mấy bộ đồ.

Con Nở tròn mắt nhìn cô chủ. Nhưng nó không nỡ ngăn cản hay chối từ. Bởi lúc ấy nó nhìn thấy hai dòng lệ đang lăn dài trên má Tuyết...

o o o

Thấy con trai cứ đứng ngồi không yên, mà suốt mấy ngày liền không đi làm, vợ chồng Tám Thánh đều lên tiếng hỏi:

- Sao con không đi làm việc, bữa nay là thứ Hai mà?

Thông đáp nhẹ hều:

- Con nghỉ...

Thím Tám ngạc nhiên:

- Nghỉ phép hay sao?

- Dạ nghỉ luôn...

Đến phiên chú Tầm tròn xoe mắt:

- Con nói vậy là sao? Bộ bị ông Huyện cho thôi việc hả?

- Dạ.

Thím Tám lo lắng:

- Bộ con làm điều gì không hay phải không? Chớ có lý nào xưa nay ông bà Huyện thương con, giúp đỡ cho vào làm ở công sở, mà còn...

Bà muốn nhắc tới chuyện bà Huyện có lần còn nói xa nói gần việc tác hợp cho con gái họ với Thông, nhưng thấy chồng lừ mắt nên thôi. Thông lấy ra một bao thư lớn, đưa cho cha mẹ:

- Hồi sáng nay ông bà Huyện gửi này cho con. Ba má coi thì sẽ rõ.

Ông Thanh mở bao thư ra và ngạc nhiên vô cùng khi thấy ngoài một lá thư còn có khá nhiều tiền!

- Tiền gì nhiều dữ vậy?

Trong lúc thím Tám hỏi thì chú đọc nội dung lá thư. Đọc xong, chú thần thờ:

- Người ta cảm ơn về sự nhiệt tình bấy lâu nay của thằng Thông, nhưng nay vì nhu cầu công việc, cần người khác thích hợp hơn, nên quyết định cho thằng Thông nghỉ. Để đền bù công lao của nó, ông bà Huyện gửi ột số tiền khá lớn...

Thím Tám cầm xấp tiền đếm kỹ, rồi kêu lên:

- Tiền này mua được mấy chiếc ghe lớn cũng chưa hết!

Thông thở dài:

- Con đâu có ham tiền bạc này. Cái mà con cần là...

Chú Tám chặn lời con:

- Người ta đã nói vậy rồi và cũng đã biết điều ỉnh số tiền lớn, thôi thì mình lo kiếm chuyện khác mà làm.

Thím Tám mau miệng:

- Có số tiền này mình mở một vừa gạo ở chợ, thằng Thông giỏi tính toán thì ở nhà làm chủ mua bán, còn tui với ông lấy tiền mua thêm chiếc ghe đi thu mua lúa gạo về cung cấp cho cửa hàng. Cái nghề này mau khá lắm đó nghen!

Trong lúc cha mẹ say sưa bàn tán chuyện làm ăn thì Thông lặng lẽ bước ra trước sân nhà, nhìn ra sông mà nghe lòng tê tái. Chỉ mới hôm thứ bảy đây thôi lúc về nghỉ cuối tuần Thông còn dẹt bao nhiêu là mộng đẹp, khi chính anh đã được Tuyết thỏ thẻ khi tiễn anh lên ghe:

- Ba má đã chịu cho tui mình tính chuyện cưới hỏi rồi đó. Có thể sáng mai em sẽ cho người qua đón ba má và anh qua gặp mặt ba má em để người lớn nói chuyện.

Vậy mà...

12. Chương 12

- Làm gì mà thù người ra vậy?

Giọng nói phía sau lưng làm cho Thông giật mình, quay lại và... há hốc mồm kêu lên:

- Tuyết!

Nhìn Tuyết bằng xương bằng thịt đứng trước mắt mà Thông cứ tưởng như mơ! Tuyết phải nhắc:

- Không xách tiếp người ta chiếc va-li nặng nữa sao!

Thông lúng túng đỡ lấy chiếc va-li lớn, lắp bắp nói:

- Em... em qua đây... với ai?

Nhìn lại trước sau cũng chỉ mình Tuyết nên Thông càng nhọc nhằn hơn:

- Em đi một mình?

Tuyết gật đầu:

- Đi một mình, chắc là không được thầy ký tiếp đón phải không?

Hai người đang nói chuyện thì thím Tám từ trong nhà bước ra, kinh ngạc:

- Ai vậy con?

Thông quay về phía mẹ:

- Đây là cô Hai Tuyết, con gái ông bà Huyện.

Hồi nào đến giờ chỉ nghe con nói, chứ chưa gặp mặt Tuyết bao giờ, nên thím Tám Thán ngoài sự bất ngờ về sự xuất hiện đột ngột của khách, thím còn sững sờ trước tầm nhan sắc của cô con gái quyền quý!

- Kìa má, khách tới nhà mà má không mời vô, còn đứng đó...

- Ồ, ờ... mời cô vô nhà. Mèng ơi, rông mà tới nhà tui, làm cho tui hết hồn!

Tuyết cười dịu dàng:

- Con tới xin cơm hai bác và anh Thông, chứ khách khứa gì.

Thông là người tinh ý, anh nhìn chiếc va-li thì hơi thắc mắc, phải đợi khi Tuyết nói câu đó anh mới hỏi khê:

- Em đi đâu mà đem đồ đạc nhiều vậy?

- Qua đây ở luôn!

Câu trả lời khiến Thông ngơ ngác:

- Em...em...

Tuyết tế nhị nói đủ cho Thông nghe:

- Lát vô nhà em sẽ nói sau.

Chú Tám nghe có khách thì cũng bước ra. Đã từng qua thăm nhà ông bà Huyện Hỉ, và đã từng gặp mặt Tuyết, nên chú ngạc nhiên quá đôi khi thấy sự hiện diện của cô ở đây:

- Cô Hai... đi với ai?

Tuyết cúi chào và lễ phép đáp:

- Dạ, con đi một mình.

Vừa vào trong bỗng Tuyết vòng tay trước mặt chú thím Tám:

- Con xin phép hai bác, cho con được tá túc và cũng xin hai bác tác hợp cho chúng con.

Đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác nên chú thím Tám nhất thời chưa biết phản ứng ra sao. Trong lúc Thông thì lúng túng:

- Em... sao em... như vậy? Hay là...

- Em trốn khỏi nhà!

Câu trả lời của Tuyết làm ọi người như đang mơ! Thím Tám kêu lên:

- Chuyện này rắc rối lắm đây!

Chú Tám thì đăm chiêu. Lúc này chỉ có Thông là còn tỉnh táo, anh hỏi kỹ lại:

- Có chuyện gì bên nhà?

Tuyết không giấu giếm, đem chuyện nhà kể ra hết. Rồi cô tha thiết:

- Con hết đường tính rồi, nên mới làm liều thế này. Xin hai bác thương tình, cho con ở tạm ít bữa, rồi con với anh Thông sẽ tính.

Trước tình cảnh đó, không còn cách nào khác, nên vợ chồng Tám Thanh đành phải chấp nhận. Thím Tám bảo Thông:

- Con dọn phòng đã làm sẵn chờ ngày con cưới vợ cho cô Hai đây nghỉ. Con ra ngoài này ngủ ở bộ ngựa gỗ.

Không ngờ Tuyết đã quỳ ngay xuống:

- Hôm nay con xin phép được kêu hai bác là ba má! Bởi dẫu gì thì con đã quyết là vợ anh Thông rồi, nếu bữa nay mà không đặt ba má con trước sự đã rồi thì không hy vọng gì sau này được sự đồng ý.

Quá bất ngờ nên đôi vợ chồng chân chất chỉ biết lặng thinh. Còn Thông thì chỉ biết nắm chặt tay Tuyết trong tay mình, lí nhí gì đó không ai nghe rõ...

Tuyết không đợi sự đồng ý của cha mẹ Thông, đã kéo tay Thông vô trong, rồi nói nhanh:

- Nếu ta không thành chồng vợ ngay bữa nay thì ba má em sẽ tìm và bắt em về, lúc đó có hối cũng không kịp!

Tội nghiệp Thông, vốn xưa nay chỉ biết nghe lời, có dám cãi ai đâu, nhất là với cô con gái rượu của ông Huyện Hỉ, người là chủ và là người ơn của mình. Bởi vậy, lời nào Tuyết nói ra anh chàng cũng chỉ biết gật đầu rồi làm theo...

Đêm đó lễ động phòng bắt đắc dĩ của Thông và Tuyết đã khiến cho đôi vợ chồng già phải mất ngủ cả đêm. Đến gần sáng thì thím Tám bàn với chồng:

- Bề gì thì tui với ông cũng phải qua bên nhà ông bà Huyện để thưa cho rõ chuyện này. Con gái người ta là cành vàng lá ngọc, tuy nó quá thương con mình mà làm liều như vậy, nhưng để gì họ để yên...

Chú Tám cũng đồng ý:

- Tui với bà lấy cớ đi công chuyện, dừng cho tui nó biết, rồi đi luôn qua bên đó ngay sáng nay.

Mặt trời đã lên cao nhưng Thông và Tuyết vẫn chưa dậy, chú Tám Thằng sau khi hội ý với vợ, đã đứng ngoài nhà nói vọng vào:

- Ba má có chuyện đi qua bên Cồn, tới chiều mới về. Hai đứa ở nhà cứ ăn cơm trước, đừng đợi.

Họ xuống xuống và bơi nhanh về hướng Phụng Hiệp. Trên đường đi, chú Tám cẩn thận bàn trước những cách đối đáp khi gặp mặt ông bà Huyện:

- Người ta là nhà quan, bởi vậy có nói chuyện thì bà cũng phải tính toán, đừng nói lung tung. Cứ những gì tui dặn hồi hôm mà nói.

- Tui lại sợ ông, khi được mời vài ly rượu thì ruột gan gì cũng móc ra phơi bày hết, không khéo lại hư bột hư đường!

Mãi bàn đủ thứ chuyện nên quãng đường mấy chục cây số không mấy chốc đã tới nơi. Từ xa nhìn cơ ngơi đồ sộ của nhà Huyện Hỉ, đôi vợ chồng già thấy tủi thân:

- Sui gia nhà người ta như vậy, còn mình thế kia, thiệt khó hết sức...

Nhưng khi xuống tấp vô bến thì thím Tám ngạc nhiên hỏi chồng:

- Ông nghe in là tiếng trống, tiếng kèn... đám ma, đúng không?

- Chắc là ở gần đâu đây.

Nhưng lúc bước lên bờ thì chính chú Tám phải sững sờ khi nhìn cảnh nhộn nhịp đang diễn ra đúng ở nhà của ông Huyện! Bầy nô là người từng đôi lần sang nhà chơi, nên vừa trông thấy vợ chồng Tám Thanh đã ngạc nhiên kêu lên:

- Kìa, sao hai ông bà biết tin mà sang đây? Còn thầy ký Thông đâu?

Thím Tám linh tính nhạy hơn, đã hỏi ngay:

- Đám... của ai vậy?

Bảy Nô chép miệng:

- Thì của cô Hai Tuyết chứ ai!

- Hả? Cái... cái gì?

Ngỡ là họ quá xúc động, nên Bảy Nô lập lại:

- Cô hai nhà này mới mất hồi trưa hôm kia. Cô ấy đi xuống với đứa tớ gái, khi qua sông lớn đã bị gió thổi lật xuống. Cả hai đều không biết lội nên chìm luôn. Mới vớt xác được sáng qua.

13. Chương 13

- Ông ơi...

Thím Tám nắm chặt tay ông, miệng muốn nói mà chẳng làm sao thốt nên lời. Chú Tám bình tĩnh hơn, hỏi lại:

- Chắc là vậy không?

Bảy Nô cả quyết:

- Chính tui lặn mò được xác cô ấy mà. Tội nghiệp cũng chỉ vì...

Do đám tang có quá đông người, nên sự hiện diện của vợ chồng Tám Thanh chẳng ai hay biết, ngoài Bảy Nô.

Khi thím Tám nghĩ muốn vô chào ông bà Huyện và nói lời chia buồn, cũng như muốn kể về chuyện lạ đang ở nhà mình, thì Bảy Nô đã ngăn lại:

- Theo tui thì anh chị không nên vô bây giờ. Họ đang giận thầy ký Thông lắm, bởi cũng chỉ vì cô Tuyết đi tìm thầy ký mà ra cố sự.

Bảy Nô đem mọi chuyện kể lại, rồi kết luận:

- Chỉ bởi ông bà Huyện muốn ngăn không cho thầy ký và cô Hai Tuyết yêu thương nhau, nên mới nhận lời đám bá hộ Tòng, mà lòng dạ cô Hai Tuyết thì chỉ thương có thầy ký thôi.

Lòng bán tin bán nghi, nên cuối cùng chú Tám bàn với vợ:

- Mình quay ngay về nhà xem sao. Nếu đúng là con Tuyết còn bên đó thì mình trở qua cho họ hay, để họ mừng!

° ° °

Trở về tới nhà thì trời đã tối. Vợ chồng Tám Thanh hấp tấp lên nhà và gọi ngay khi còn ngoài sân:

- Thông ơi!

Không nghe tiếng đáp, thím Tám cần nhằn:

- Thằng này mới có hơi đàn bà đã sinh ra lười nhác rồi.

Thím đẩy cửa đi thẳng vào trong, vỗ vô vách ván, kêu lớn:

- Thông ơi, kêu Hai Tuyết ra má biểu coi.

Vẫn im phăng phắc. Chú Tám hơi ngạc nhiên:

- Tụi nó đi đâu giờ này?

Thấy trời sắp tối mà đèn đóm trong nhà chưa đốt, lại vắng tanh một cách không bình thường, khiến Thím Tám sinh nghi: Thím đẩy cửa phòng và gọi lần nữa:

- Thông ơi!

Lần này thím nghe có tiếng ú ớ... Thím giục chồng:

- Ông đốt cho tui cây đèn coi!

Ngọn đèn dầu được đốt lên, vừa lúc thím Tám kêu lớn:

- Thằng Thông! Sao vậy nè con?

Nhìn thấy Thông nằm trên giường, một tay ôm cứng cái va-li, còn tay kia thì đưa lên như cổ vấy vấy...

- Chuyện gì vậy con?

Chú Tám nhào tới đỡ con dậy, thì phát hiện thân thể Thông lạnh ngắt, mắt nhắm nghiền, nhưng miệng thì nói lí nhí:

- Tu... y... ết...

- Không xong rồi ông ơi!

Thím Tám chạy đi lấy dầu xoa cho con, còn chú thì đốt bếp lửa than lên, hơ khắp thân thể cho Thông. Lát sau Thông tỉnh lại. Anh vẫn cố ôm chặt cái va-li, vừa khóc vừa nói:

- Con không để mất Tuyết đâu ba má ơi!

Hỏi sự tình thì Thông kể:

- Tối qua con với Tuyết ngủ với nhau bình thường cho đến quá nửa đêm... Sau đó tụi con mệt quá nên ngủ một giấc. Ba má đi hồi nào con cũng không

hay. Đến gần chiều con mới giật mình tỉnh dậy thì chẳng thấy Tuyết đâu. Con gọi và muốn bật dậy đi tìm, nhưng người mất hết sinh lực không làm sao đứng dậy được. Cuối cùng con sờ đụng vật này trên giường, ngay bên cạnh chỗ con nằm.

Thông mở va-li ra, bên trong không hề có quần áo gì, chỉ có duy nhất một miếng như miếng vải, rất lạ, mà khi Thông trải rộng nó ra trên giường thì cả chú thím Tám đều ồ lên, giật mình. Bởi đó là... một bộ da người!

- Hai... Tuyết!

Tuy chỉ là bộ da mỏng tanh, nhưng nguyên vẹn hình hài của Tuyết, sinh động như một người sống!

Thông vừa khóc vừa nói:

- Con hiểu ra rồi, khi Tuyết tới đây là cô ấy đã chết. Chẳng biết chuyện gì đã xảy ra cho cô ấy? Con phải sang bên nhà...

Thím Tám buông tiếng thở dài:

- Nó đã chết thật rồi!

Họ thuật lại cho Thông nghe mọi việc. Anh chàng gào lên:

- Trời ơi! Tôi đã giết cô ấy...

o o o

Từ đó...

Một năm... Rồi hai năm sau...

Người ta thấy thầy ký Thông vẫn không lấy vợ, nhưng cuộc sống của anh chàng càng ngày càng vui vẻ, hạnh phúc, còn hơn những người lập gia đình sinh con đẻ cái.

Đúng như ý nguyện của cha mẹ, Thông lập một vừa gạo ở chợ và trực tiếp quản lý. Vợ chồng Tám Thành do già yếu nên không ra phụ giúp gì được cho con trai. Tuy nhiên nếu có ai để ý họ sẽ ngạc nhiên khi nhà cửa một người độc thân như Thông lại vô cùng ngăn nắp, chẳng khác gì có bàn tay đàn bà!

Đã có nhiều cô gái giới bình dân có, mà con nhà khá giả cũng nhiều, để ý thương Thông, nhưng trước sau gì Thông cũng nói thẳng với họ:

- Tôi đã có vợ con đang đợi ở quê nhà!

Và từ chối tất cả lời mời mọc.

Chẳng ai hiểu vì sao. Người ta chỉ đoán do quá thương Hai Tuyết, nên Thông thề không bao giờ lấy vợ. Tuy nhiên, có một bí mật mà người ngoài không thể biết được: Trong phòng riêng của Thông lúc nào chiếc va-li của Tuyết cũng được Thông đặt ngay bên cạnh gối của mình. Trong va-li dĩ nhiên là có bộ da người. Và chính bộ da người ấy là nguyên nhân của việc mãi mãi không lấy vợ của Thông. Bởi cứ đêm đến, hoặc những lúc Thông đi đâu về và khoá cửa ngoài, thì bộ da người đó không còn là vật vô tri giác nữa. Nó trở thành một Tuyết bằng xương bằng thịt!

Cuộc sống lạ thường đó kéo dài và cả hai vô cùng mãn nguyện với thực tại đó...

14. Chương 14

Nhận ca trực lúc nửa đêm, nhưng suốt hơn một tiếng đồng hồ mà không có ca cấp cứu nào.

Cả ê-kíp trực đều ngạc nhiên, quay sang chàng bác sĩ trưởng kíp trực, một cô y tá trêu chọc:

- Con bệnh sợ bác sĩ Tuấn quá nên chẳng dám vô!

Bấy giờ bác sĩ Tuấn mới ngẩng đầu khỏi tờ báo đang đọc, nhẹ cười rồi bước vô phòng riêng. Y tá Liên là người quan tâm đặc biệt tới chàng bác sĩ trẻ tài hoa này, nên khi cô vừa đứng lên liền bị các đồng nghiệp nói liền:

- Pha cho chàng một ly cà phê nóng đi!

Liên đang có ý định ấy, nhưng sợ bị trêu chọc, nên giả bộ:

- Biết anh có uống không mà pha...

Ngọc nheo mắt:

- Dẫu pha cà phê không đường mà do Liên mang vào chàng cũng uống nữa là...

Liên bước tới chỗ đặt phích nước, thì cũng vừa lúc có chiếc xe cấp cứu ngừng gấp ở ngay cửa phòng cấp cứu. Tiếng huỳnh nào vang lên và tiếng chân người chạy rầm rập như thường lệ. Một ca cấp cứu có vẻ khẩn cấp.

Người ta đẩy vào một bệnh nhân máu me đầy người và bác sĩ Tuấn đã có mặt kịp thời. Anh giục các y tá:

- Cho lau sạch các chỗ chảy máu, nhanh lên!

Nạn nhân nữ mặc nguyên bộ áo dài màu vàng nhạt, mà máu thì hầu như loang khắp người, đặc biệt là khuôn mặt hầu như khó thể nhận ra, bởi vết thương nơi đó là nặng nhất.

Trong lúc Tuấn đo mạch, xem một lượt vết thương trên mặt thì các y tá lấy mẫu máu đi phân tích nhóm máu và vài người khác như thông lệ đã cởi bỏ hết y phục của nạn nhân để tìm thêm thương tích. Còn có một vết thương khá sâu ở bụng và một bên nơi xương sườn bị gãy.

Nạn nhân còn thở rất yếu và hầu như hôn mê, không biết gì. Tuấn giục:

- Lấy ngay kết quả phân tích nhóm máu và truyền máu ngay, kéo không kịp!

Tất cả ê-kíp trực đều làm việc khẩn trương với tinh thần trách nhiệm cao. Nhưng Tuấn vẫn chưa hài lòng, anh lại giục:

- Tôi đã chích thuốc cầm máu rồi, hãy chuẩn bị tiếp máu ngay, nạn nhân mất máu quá nhiều.

Bỗng đôi mắt Tuấn như muốn nổ tung khi anh lướt qua ngực bệnh nhân! Từ nụ hoa bên này chạy thẳng sang nụ hoa bên kia rải đều ba nốt ruồi màu đen tuyền! Hình ảnh này...

Quên sự hiện diện của cả kíp trực, Tuấn chụp lấy miếng gạc và lau nhanh những vết máu còn lại trên vùng ngực căng tròn của nạn nhân. Liên hồi hộp theo dõi hành động của Tuấn, chợt thấy anh khựng lại, rồi thẳng thốt kêu lên:

- Tuyết Ngân!

Hai tay của Tuấn run lên, có lẽ anh đang xúc động mạnh. Liên nhận ra điều bất thường đó trước tiên, cô bước lại gần, hỏi khẽ:

- Gì vậy bác sĩ?

Tuấn như kẻ mộng du:

- Đúng là cô ấy đúng là...

Tuấn đã từng nhiều lần nhìn vùng ngực căng tròn đó và anh đã từng gọi ba nốt ruồi giăng ngang ngực đó là ba giọt nước mắt của thiên thần! Và anh đam mê, thương yêu ba giọt lệ ấy vô cùng... Bởi người có ba giọt lệ rơi trên ngực ấy chính là Tuyết Ngân, là người yêu đã xa cách anh ngót ba năm rồi!

Giờ đây...

- Bác sĩ sao vậy?

Nghe Liên hỏi mà Tuấn ngỡ như trong cơn mơ, anh lẩm bẩm:

- Tuyết Ngân... sao lại thế này?

- Có kết quả phân tích máu rồi đây, nhóm máu O, mình đang có sẵn loại máu này.

Các nhân viên kíp trực đã quá quen thuộc với công việc nên chỉ nửa phút sau thì cuộc cấp cứu đã diễn ra suông sẻ. Tuy nhiên, sau mười lăm phút, thì vị trợ lý theo dõi mạch đã buồn bã báo tin:

- Không xong rồi, tim đã ngừng đập.

Đích thân Tuấn dùng tay ấn mạnh lồng ngực bệnh nhân mà không đợi mấy người y tá nam như lệ thường. Nhưng sau cả chục lần làm hô hấp không hiệu quả, một y tá lấy máy kích động tim, can thiệp tiếp. Cũng vô vọng.

- Cô ấy đã chết do vết thương trên đầu quá nặng.

Tuấn đứng buông thông hai tay, hồn phách như bay mất đi đâu... Tuyết Ngân của anh đã vĩnh viễn rời xa anh rồi! Điều mà ngót ba năm nay lúc nào Tuấn cũng nghĩ thế nào rồi nàng cũng quay trở về...

- Chỉ còn mấy ca cấp cứu nhỏ, anh tranh thủ ngủ một chút đi, coi bộ bác sĩ đã quá mệt rồi!

Y tá Liên bưng tách cà phê bốc khói đứng ngay cửa phòng, nhìn Tuấn triu mến. Nhưng tâm trí của Tuấn đâu còn để ý đến ai. Kể từ lúc người ta chuyển xác của Tuyết Ngân xuống nhà xác thì Tuấn hầu như suy sụp hoàn toàn.

Tiếp tách cà phê, Tuấn nốc một hơi hết sạch, rồi đột ngột hỏi:

- Xác cô ấy đâu rồi?

Liên nhìn anh, ngạc nhiên nhưng vẫn lễ phép đáp:

- Dạ, đã đưa xuống nhà xác rồi.

- Cô dặn khi có người nhà vào nhận xác thì phải báo cho tôi ngay!

- Dạ. Nhưng để làm gì ạ?

Tuấn đứng bật dậy:

- Mà thôi, để tôi lo.

Anh dặn lại Liên:

- Nếu có ca nào nữa thì nhờ bác sĩ Thuần lo giùm. Tôi ra ngoài một chút.

Tuấn đi thẳng xuống khu nhà xác. Anh dặn thật kỹ người phụ trách phòng lưu xác:

- Xác của một nạn nhân nữ mới chuyển xuống, anh làm ơn bảo quản cẩn thận giùm. Khi nào có thân nhân tới nhận thì liên lạc với tôi ngay.

15. Chương 15

Người phụ trách hỏi ngay:

- Phải một người nữ không? Trên phòng cấp cứu mới đưa xuống nhưng vẫn chưa có tên tuổi, nghe nói trong người nạn nhân không có giấy tờ tùy thân.

Tuấn bảo:

- Cô ấy là Tuyết Ngân, là... người nhà của tôi.

Người phụ trách nhà xác ghi vội tên họ do Tuấn vừa cung cấp vào một tờ phiếu, vừa nói:

- Biết được tên ngay còn may, có người chết cả tuần vẫn chưa có ai nhận, bởi không có bất kỳ thứ giấy tờ gì.

Theo yêu cầu của Tuấn, người bảo vệ đồng ý để cho anh vào tận phòng lưu xác, kéo tấm vải lên, nhìn vào một lần nữa ba “giọt nước mắt” trên bộ ngực vẫn còn căng tròn...

o o o

Phải đợi đến ba ngày sau, khi chẳng một ai khác đến nhận xác, thì Tuấn được phép làm thủ tục đưa xác cô gái tên Tuyết Ngân về. Do nhà Tuấn ở là một ngôi nhà biệt lập, thuộc khu ngoại ô khá vắng vẻ, nên việc xe của bệnh viện đưa xác về đã không gây sự chú ý nào của người chung quanh.

Được một tuần nghỉ phép, Tuấn dành trọn cho việc “ma chay”. Sở dĩ Tuấn quyết định đưa nàng Tuyết Ngân của mình về nhà là do trong đầu anh đã có một quyết định táo bạo: Tuấn sẽ giữ mãi thân thể của nàng bên cạnh, dù chỉ là một xác chết!

Vốn có hiểu biết về phương pháp ướp xác, do đã từng học ở nước ngoài nhiều năm, nên Tuấn thực hiện ý định không khó. Đầu tiên anh đặt mua một quan tài bằng thủy tinh khá đắt tiền, sau đó là các hương liệu để ướp. Công đoạn khôi phục lại gương mặt bị biến dạng do va đập của nàng mất khá nhiều thì giờ mà vẫn không làm cho Tuấn ưng ý. Bởi sau nhiều lần cố gắng anh vẫn không làm sao giúp cho khuôn mặt ấy dễ nhìn hơn, nên sau cùng Tuấn quyết định dùng vải tẩm keo đặc chế quấn quanh khuôn mặt, giống như các xác ướp Ai Cập trong các lăng mộ xưa. Chỉ có phần thân thể là để nguyên.

Phải mất ba ngày Tuấn mới hoàn thành được công việc khá công phu và nhiều cảm xúc này. Nhiều cảm xúc là bởi trong suốt thời gian tiếp xúc với xác người yêu, con tim Tuấn vừa thương cảm vừa nhói đau. Tuấn khóc gần cạn nước mắt khi công việc hoàn tất.

Trong khu vườn nhà Tuấn có một gian nhà vốn được anh dùng làm phòng thí nghiệm hoá sinh mini lúc còn đi học y, nên giờ đây khá thuận tiện cho việc anh biến nó thành một nhà mồ với chiếc quan tài thủy tinh Tuyết Ngân đặt giữa nhà. Tuấn bật máy điều hoà suốt ngày đêm để duy trì xác dài lâu. Mỗi ngày, cứ lúc nào rỗi là Tuấn lại vào ngồi trong đó rất lâu, bên quan tài, giống như anh ngồi nhìn người yêu đang ngủ say...

Những việc lạ thường đó tất nhiên chỉ mình Tuấn biết. Bất cứ ai, dù quen thân tới đâu Tuấn cũng không cho vào ngôi nhà để xác.

Cuộc sống của Tuấn có một chút thay đổi, nhưng ít ai để ý. Đó là từ khi ấy Tuấn luôn đi làm về đúng giờ, thay vì đi cà phê hay nhậu nhẹt với bạn bè. Sinh hoạt của một bác sĩ độc thân như Tuấn là điều không bình thường lắm, nhưng cũng nhờ trước đó anh luôn là anh chàng độc thân không “linh tinh” như đa phần các người đồng cảnh ngộ khác, nên cũng không gây sự thắc mắc cho bạn bè.

Tuấn thầm cảm ơn Trời Phật đã giúp cho anh có được những giây phút tuyệt vời này. Anh thầm nhủ: “Chỉ cần như thế này, mình sẽ không bao giờ lấy vợ!”.

Người thất vọng nhất trong việc này có lẽ là cô y tá Liên, người lúc nào cũng dành cho bác sĩ Tuấn thứ tình cảm sâu nặng. Từ ngày ấy Tuấn lúc nào cũng về ngay sau khi hết ca trực, khiến cho Liên lỡ mất mấy lần

đón anh ở căn tin và mỗi lần như vậy cô phải mang về mấy thứ mà cô đã chuẩn bị sẵn để biếu Tuấn. Những món ăn nấu sẵn mà Liên biết Tuấn rất thích!

Bữa nay nhất định phải khác! Liên thầm hạ quyết tâm như vậy khi đứng đợi ngay đầu ngõ dẫn vô nhà Tuấn. Khi thấy Tuấn từ xa, Liên đã bước ra giữa đường đưa tay vẫy:

- Anh Tuấn!

Đang chạy ngon trớn, đầu óc lại đang nghĩ chuyện gì đó, sự xuất hiện đột ngột của Liên khiến cho Tuấn phải thắng gấp xe chao sang một bên. Anh ngạc nhiên:

- Cô làm gì vậy Liên?

Cô y tá khá dễ thương hơi lúng túng:

- Dạ em... em chờ anh.

Tuấn cau mày:

- Sao lại chờ tôi là thế nào?

Bao nhiêu ý tứ sắp xếp trong đầu trước khi tới đây giờ phút ấy tự dưng bay đi mất hết, Liên lí nhí:

- Dạ... dạ em... có cái này.

Cô đưa cái túi nhựa ra trước mặt:

- Em mang cái này cho anh.

Rồi sợ Tuấn vặn vẹo, Liên nói một hơi:

- Mấy lần cho anh ở căn tin không được, em phải mang về và ăn gần bị trúng thực luôn!

Thấy cử chỉ lời nói của cô y tá mà mình hằng quý mến như một cộng sự thật thà, Tuấn nói một câu dễ nghe:

- Một thân một mình như tôi ăn gì chẳng được, cô Liên bận tâm chi ất công. Vả lại...

Liên không để cho Tuấn nói:

- Bữa nay là món mà em biết bác sĩ thích nhất, món gì đoán coi?

Tuấn đành phải nói đại:

- Mực ống dồn thịt!

Liên reo lên:

- Y chang!

Và cô nàng liếng thoảng:

- Món ăn còn nóng, bởi em mới làm và mang đến đây ngay. Em muốn thực khách phải thưởng thức ngay!

16. Chương 16

Đã từng đôi ba lần được Liên tặng ón ăn nấu sẵn, Tuấn đã ăn và công nhận là ngon và rất hợp khẩu vị nhưng anh vẫn ái ngại:

- Cô Liên làm cho tôi ngại quá. Vả lại chiều nay tôi có cái hẹn ăn cơm với mấy người bạn ở ngoài.

Về mặt Liên xiu xuống thấy rõ, cô lẩm bẩm:

- Em buồn chết được...

Thật ra Tuấn chỉ tìm cách thoái thác, nhưng trước thái độ của Liên, anh lại không đành:

- Hay là thế này vậy...

Liên chỉ chờ có thể, cô reo lên:

- Anh bỏ bữa ăn ngoài nhé! Em sẽ cùng về nhà, nấu cho anh ăn nhe!

Tuấn hốt hoảng:

- Không được đâu!

Liên tiu nghỉu:

- Sao vậy? Em đã từng tới nhà anh rồi mà...

Tuấn giờ lại là người lúng túng:

- Nhưng mà... lần trước Liên tới với các bạn. Còn bây giờ...

Liên bạo dạn hơn:

- Em làm chung với anh, em tới là mang thức ăn cho anh, chứ có phải gì đâu mà anh ngại.

- Nhưng... tôi ở một mình, Liên là phụ nữ, như thế không tiện...

Thật ra Tuấn ngại là vì chuyện khác. Anh đỡ lấy túi thức ăn, định tìm cách từ chối khéo việc mời Liên vào nhà:

- Thôi tôi nhận và sẽ ăn ngay.

- Nhưng em muốn hâm nó lại và nêm nếm thêm một chút. Vả lại phải có rau ăn kèm thì mới ngon. Em có mang theo túi rau, chưa lật và rửa, để em vào nhà làm. Anh không phải ngại đâu, anh ăn xong là em về ngay mà.

Tuấn rất khó xử trước tấm lòng của Liên, nên cuối cùng anh đành phải chấp nhận:

- Xin lỗi Liên, chẳng phải tôi mất lịch sự không mời cô vào nhà. Tuy nhiên, mong cô hiểu cho...

Liên nghĩ đơn giản nên nói:

- Đàn ông độc thân luôn sợ phụ nữ tới nhà đột xuất chứ gì! Không sao, em hiểu bác sĩ mà...

Và thật bất ngờ, Liên nhảy lên phía sau xe của Tuấn và giục:

- Anh chạy lẹ lên, có người nhìn kìa!

Anh chàng bác sĩ độc thân quả là không rành mánh của phụ nữ, nên rồ ga chạy tới, trong khi Liên nở nụ cười mãn nguyện.

Vừa dừng xe ở sân, chợt Tuấn giật mình bởi những tiếng va đập mạnh trong nhà. Liên cũng ngạc nhiên:

- Có ai ở nhà nữa vậy bác sĩ?

- Làm gì có.

Tuấn đáp mà không yên tâm, bởi anh nghĩ có thể khi đi làm anh đã quên khoá cửa sau. Tuy nhiên, khi mở cửa vào thì cửa nẻo vẫn còn nguyên. Vật ngã đổ vừa rồi là chiếc bình hoa lớn đặt trên bàn cạnh cửa sổ. Tuấn hơi lạ, bởi bình hoa đầy nước, lại đặt vững chắc ở giữa bàn, mà nhà lại không nuôi mèo. Vậy tại sao chiếc bình bị rơi xuống và vỡ toang?

Liên giải toả giúp Tuấn sự khó xử bằng cách nhanh chóng đi dọn dẹp những mảnh vỡ và lau sạch nước đổ tràn cả phòng khách.

Nhưng chuyện đó chưa làm cho Tuấn kinh ngạc bằng khi bước xuống bếp. Cảnh tượng bày ra trước mắt là một cuộc hỗn chiến! Hầu như tất cả đồ dùng nhà bếp đều bị đập nát, bẹp giúm!

Ai đã làm chuyện này khi cửa nhà đang khoá kín?

Tuấn đứng yên khá lâu, trong khi Liên thì ngoan ngoãn dọn dẹp. Khi mọi việc đã tạm xong thì lại có chuyện khác tiếp theo. Ngay cửa sổ nhà bếp thông ra vườn, dù cửa vẫn cài chốt bên trong, nhưng lại có một nửa vạt áo phụ nữ kẹt ở khe cửa.

Cầm mảnh vải trên tay, bỗng Tuấn nhớ lại đã có lần anh đã nhìn thấy nó.

- Cửa Tuyết Ngân!

Đúng là lần cuối cùng Tuyết Ngân gặp anh rồi ra đi biệt là lần cô mặc chiếc áo lụa màu cánh sen này. Cái màu đặc trưng mà ít người con gái trẻ nào thích mặc.

Liên thấy Tuấn đứng ngẩn ngơ liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tuấn giấu mảnh vải vào túi quần:

- Không có gì, mà này, cô Liên, có lẽ cô nên về. Lúc này tôi đang có chuyện rồi, không còn lòng dạ đâu để ăn. Lúc khác gặp lại cô nhé.

Tuấn nói xong bỏ ra ngoài sân, biểu lộ ý muốn đuổi khách. Liên hơi phật ý nhưng cũng lặng lẽ bước ra ngoài đón xích lô. Đợi khách về rồi, Tuấn mới bước ra chỗ nhà mồ. Anh đẩy cửa vào và một lần nữa trở mắt nhìn một mảnh vải khác, cũng giống như mảnh vải lúc này, nằm gần bên nắp quan tài thủy tinh!

- Tuyết Ngân!

Anh kêu lên, vừa ngồi xuống bên quan tài. Tuấn nghĩ ngay tới hồn phách của người chết vừa xuất hiện, anh gọi khẽ:

- Tuyết Ngân! Có phải em vừa mới về?

Thân thể cô gái trong quan tài vẫn không có gì thay đổi, chỉ có điều hơi lạ là ánh sáng chiếu từ nắp quan tài xuống cái xác, vốn từ khi mai táng, Tuấn đã cố ý dùng màu hồng để giúp màu xác lúc nào cũng hồng hào, y như người sống, còn bây giờ, ánh sáng đó lại là màu xanh lục!

- Hay là...

Tuấn nghĩ hay là có trục trặc gì đó từ hệ thống ánh sáng, nên ngồi xuống, nhìn vào bên trong.

Bỗng nhiên đèn trong phòng tắt ngấm. Tuấn đang ngồi chột như có ai đẩy mạnh làm bật ngửa ra sau. Rồi như có một luồng hơi lạnh khác thường từ trong quan tài bay ra, chạm vào cơ thể Tuấn, khiến anh rùng mình rồi tứ chi hầu như tê liệt.

Loáng thoáng bên tai Tuấn hình như có tiếng ai đó thở dài...

Vừa dẫn xe ra khỏi cổng bệnh viện, Tuấn đã nghe tiếng ai đó gọi mình từ bên kia đường. Do xe quá đông nên khi Tuấn nhìn kỹ lại thì đã thấy người gọi anh đã băng qua đường, vừa đưa tay vẫy.

Cứ tưởng mình bị hoa mắt, nên Tuấn phải dụi mắt mấy lần rồi mới nhìn kỹ lại. Và lần này anh phải buột miệng kêu lên:

- Tuyết Ngân!

Rõ ràng người bên đường đang vẫy tay với anh là Tuyết Ngân! Tuấn đứng sững lại như trời trồng, khiến mấy người đi xe phía sau phải la lên:

- Sao ngơ ngáo giữa đường vậy cha nội!

Bị la nhưng Tuấn vẫn không chớp mắt, nhìn Tuyết Ngân đang mỗi lúc tiến gần về phía anh hơn.

- Anh làm gì nhìn em dữ vậy, bộ không nhận ra sao?

Tuấn lắp bắp:

- Tôi... tôi...

Nàng bước sát bên và chụp lấy tay Tuấn, khiến lúc ấy anh mới hoàn hồn.

- Bộ em lạ lắm sao mà anh nhìn như mất hồn vậy?

- Em... em là... là Tuyết Ngân?

- Thì em đây chứ ai! Mới xa có mấy năm mà đã quên rồi, tệ thiệt.

Tuấn không thể nào tin nổi vào mắt mình, nên để cho Tuyết Ngân nói một lúc, anh mới hỏi lại:

- Em... có phải là em... hiện về không?

Tuyết Ngân trở mắt nhìn Tuấn:

- Anh nói gì giống như đang nằm mơ vậy? Anh có làm sao không vậy Tuấn?

Lúc ấy từ bên kia đường có một người đàn ông dẫn xe đi đến gần, Tuyết Ngân quay lại gọi:

- Tới đây, Thành!

Người này đi tới, vừa cúi chào Tuấn:

- Chào anh, tôi là Thành, đã được nghe vợ tôi nhắc về anh lâu nay, giờ mới hân hạnh gặp.

Trong lúc Tuấn còn ngơ ngác, thì Tuyết đã nói thêm:

- Đây là chồng em. Vừa rồi đi qua đây tình cờ trông thấy anh từ trong đi ra nên em gọi.

Như từ trên trời rơi xuống, Tuấn hết nhìn Tuyết Ngân rồi nhìn sang anh chàng kia. Rồi hình ảnh người nằm trong quan tài thủy tinh như đang nhảy múa trước mắt, khiến Tuấn hoa mắt, anh lão đảo...

17. Chương 17

- Kìa, sao vậy anh Tuấn?

Tuấn buông chiếc xe ra, hình như có người đỡ và cả anh nữa, Tuấn có cảm giác như mình ngã xuống và rơi vào vòng tay của ai đó...

Đến khi tỉnh lại, Tuấn ngơ ngác khi thấy mình nằm trong bệnh viện. Bên cạnh là Liên và cả Tuyết Ngân nữa!

- Sao lại...

Tuấn chưa nói hết câu thì đã nghe Liên nói:

- Em đang sửa soạn ra về thì thấy chị này đưa anh trở vô, nên em ở lại. Em đã đo huyết áp rồi, anh bị hạ áp khá thấp.

Tuyết Ngân dịu dàng:

- Anh Thành cùng đưa anh vào, rồi em bảo anh ấy về nhà trước để lo ấy đưa con, còn em ở lại.

Tuấn bật dậy ngay, vừa lay tay Ngân:

- Em giải thích cho anh biết, tại sao?

Ý câu hỏi của Tuấn bao gồm luôn cả nguyên nhân... đội mồ sống dậy của Tuyết Ngân, nhưng cô nàng thì chỉ hiểu đơn giản anh muốn biết tại sao Ngân đi lấy chồng? Nên sau vài giây đắn đo, cô đáp:

- Chuyện cũng đơn giản thôi. Chỉ xa anh là em trở về quê, khi đó mẹ đang hấp hối. Nhà em đơn chiếc như có lần em nói với anh, em chỉ còn hai mẹ con, ngoài ra không còn thân nhân nào nữa. Lúc em về thì mẹ phải cấp cứu ở bệnh viện suốt hơn một tháng bởi căn bệnh hiểm nghèo. Em không còn tiền lo ẹ nên định ôm mẹ rồi hai mẹ con cùng chết, may nhờ có Thành. Anh ấy nuôi bệnh ở giường bên cạnh, thấy hoàn cảnh em, anh ấy cảm thông, giúp mẹ con em vượt qua cơn hoạn nạn. Ban đầu em không hề có ý nghĩ gì khác ngoài lòng biết ơn một người đã có tấm lòng như Thành.

Nhưng sau một thời gian khá dài, khi em phải ở lại nhà nuôi mẹ thì từ chỗ ân nghĩa, giữa em và Thành đã nảy sinh tình cảm lúc nào em cũng không biết. Phụ anh thì em không muốn bởi chúng ta đã có với nhau mấy năm trời bên nhau, nhưng thực tế đã giục em phải quyết định khác. Trong quá trình lo ẹ, em đã nợ Thành số tiền quá lớn, đồng thời mẹ cũng muốn em phải đền đáp lại tấm lòng của người ta. Thế là em chấp

nhận lấy Thành. Em biết tắm luôn là vì nguyên nhân ấy. Lần này vào đây mục đích chính của em là tìm gặp anh để nói rõ và xin lỗi.

Tuấn lại lắc tay Ngân lần nữa:

- Nhưng em... sao lại ra khỏi mồ?

Câu hỏi của Tuấn khiến Tuyết Ngân kinh ngạc:

- Kìa, anh nói gì vậy Tuấn?

Nghĩ Tuấn có vấn đề về tâm thần, nên Ngân quay sang tìm y tá Liên để hỏi, nhưng lúc ấy Liên đã bước ra ngoài.

- Tuấn, anh hãy nhìn em nè. Em xin lỗi đã làm anh thất vọng. Nhưng em vẫn còn sống bằng xương bằng thịt trước mắt anh đây. Em có chết đâu mà ở dưới mồ!

Tuấn vụt bật dậy, nhảy xuống giường bệnh, người chưa vững vàng, nhưng cũng thoát chạy nhanh ra hành lang.

- Tuấn!

Tuyết Ngân định đuổi theo, nhưng chân cô vướng phải vật gì đó, ngã sõng soài ở cửa phòng.

Tuấn chạy bộ ra ngoài và không đợi đón xe, anh cứ cầm đầu nhắm hướng nhà mình chạy như đuổi theo ai đó...

Đến khi chợt có ai đó gọi lớn tên mình, Tuấn nghe nhưng không còn tỉnh táo để nhìn xem đó là ai, anh cứ chạy.

Và khi qua một góc đường Tuấn lao đảo, rồi ngã xuống...

o o o

Lúc tỉnh lại thì Tuấn nhận ra đang nằm trong phòng khách nhà mình. Ngồi bên cạnh là một người đàn ông râu tóc xồm xoàm, trông hơi quen quen, nhưng nhất thời anh chưa nhớ rõ là ai.

- Cậu tỉnh rồi, may quá.

- Tôi... tôi...

Ông ta chặn lời:

- Cậu cứ nằm nghỉ. Vừa rồi khi đi tới góc phố kia tôi chợt thấy cậu chạy như điên, tưởng bị ai đuổi nên tôi vòng xe chạy theo. Đến chỗ ngã tư thì cậu bị ngã, tôi kịp cứu đưa cậu về nhà. Tôi lấy chìa khoá trong túi cậu mở cửa đưa cậu vào. Cậu không nhớ tôi sao, đã có lần cách đây mấy tháng, tôi tặng cho cậu quyển sách viết về tâm linh, quyển “Những bí ẩn của thế giới tâm linh”. Tôi ở ngay cạnh nhà cậu đây mà.

Lúc này thì Tuấn đã nhớ ra và đầu óc anh cũng dần bình trở lại, anh nhẹ giọng:

- Dạ, cảm ơn chú.

- Nói tôi nghe xem, có chuyện gì mà chạy thực mạng vậy?

Tuấn chợt vùng dậy, anh không để ý đang có mặt của khách, đã thoát chạy bay ra sau vườn. Nhắm hướng ngôi nhà mồ.

Vừa đẩy cửa vào Tuấn đã khựng lại. Bởi trước mặt anh, trong quan tài thủy tinh, cô gái mà anh nghĩ là Tuyết Ngân vẫn còn nằm im đó. Ánh sáng trong quan tài giờ đã trở lại màu hồng như trước.

- Như thế này là sao?

Tuấn tự hỏi và không tự trả lời được, nên cứ đứng lặng người, nhìn vào quan tài...

- Cậu gặp rắc rối gì phải không?

Vị khách đã đứng sau lưng Tuấn. Khi chợt nhìn thấy quang cảnh trước mắt, ông hiểu một phần, nên nhẹ giọng:

- Thi thể của người yêu phải không?

Tuấn nhớ đọc trong sách của ông viết, cũng có kể vài chuyện về ướp xác người yêu. Anh quay sang ông, hỏi như để giải tỏa gút mắc trong lòng:

- Làm sao bây giờ chú?

Anh kéo ông ra ngoài, kể lại đầu đuôi chuyện lầm lẫn tai hại của mình và chuyện đem xác cô gái lạ về đây ướp trong quan tài thủy tinh... Nghe xong vị khách già chép miệng:

- Người chết vẫn còn linh hồn cậu ạ. Việc cậu mang xác cô gái này về đây và ướp cẩn thận, giữ gìn chu đáo như thế là việc làm tốt. Nhưng chính lòng tốt ấy sẽ khiến cậu gặp rắc rối.

- Thế nghĩa là...

- Tôi đã nghiên cứu hàng ngàn trường hợp và rút ra kết luận rằng, trường hợp như cậu đây thì chắc chắn người con gái trong quan tài kia sẽ đeo theo ám cậu à coi!

18. Chương 18

Tuấn bắt đầu lo:

- Giờ cháu phải làm sao chú Tùng Linh?

Nhà viết sách tâm linh trầm ngâm một lúc:

- Nhất thời, tôi cũng chưa thể nói cụ thể cậu phải làm gì có lẽ cậu vào nhà, gỡ cuốn sách của tôi, xem lại bài viết về “Sự giao hoà giữa hai thế giới”, nó sẽ có ích trong trường hợp này.

Khi vị khách ra về rồi Tuấn mới tìm lại quyển sách để đọc. Anh tìm gặp bài viết mà ông khách vừa nói một cách dễ dàng. Đọc xong anh thất vọng, thở dài:

- Làm gì tìm được như trong sách.

Trong sách kể chuyện một anh chàng cũng vì quá thương người yêu, nên sau khi người yêu chết mất xác trong một vụ đắm tàu, anh ta đã cố công tìm và ăn cắp xác của một cô gái trong nhà xác bệnh viện, mà anh ta cho là giống với người mình yêu, đem về ướp và để trong phòng riêng. Sau này linh hồn của xác chết hiện về và đeo dính anh chàng đó, khiến anh ta gần như suốt đời không lấy vợ được. Mãi cho đến khi có sự xuất hiện tình cờ của một cô gái khác, mà cô ấy lại chính là em song sinh của xác chết. Kỳ lạ thay, kể từ khi có sự xuất hiện đó thì xác chết không quấy phá gì anh chàng kia nữa! Các nhà nghiên cứu cho rằng do linh hồn người chết lầm tưởng người em song sinh kia tới là để thay thế cho cô ta, sống bên cạnh anh chàng. Oan hồn bỏ đi...

Tuấn đọc hết đoạn sách, vừa thất vọng vừa mệt mỏi, anh ngã đầu trên ghế nệm ngủ một giấc...

- Ngủ mà để cửa ngõ thế này, có ngày mất luôn cả chủ nhà!

Tuấn choàng tỉnh. Anh ngạc nhiên khi thấy Tuyết Ngân xuất hiện. Cô giải thích ngay:

- Lúc anh bỏ chạy em đuổi theo không kịp, cũng may có cô Liên, cô ấy đã cho em địa chỉ để lần tới đây.

Thấy vẻ mệt mỏi của Tuấn, Tuyết Ngân hỏi ngay:

- Anh bị sao vậy Tuấn, hay là anh giận em?

Tuấn nhẹ lắc đầu:

- Không...

Rồi anh bật dậy, kéo tay Tuyết Ngân ra sau vườn:

- Em xem cái này sẽ hiểu.

Anh muốn Ngân nhìn tận mắt cô gái nằm trong quan tài, nên mở cửa nhà mồ ra, dẫn Ngân vào.

- Cái gì đây, Tuấn?

Tuấn đành phải kể hết mọi chuyện. Nghe xong Tuyết Ngân lặng người đi, đôi dòng lệ lăn dài... Nhưng bỗng cô chạy đến sát chỗ quan tài, cúi xuống nhìn vào ngực xác chết và kêu lớn:

- Tuyết Nhi. Trời ơi, chính là nó rồi!

Tuấn ngơ ngác:

- Em nói gì, Ngân?

Ngồi xuống ôm lấy quan tài, Tuyết Ngân khóc nức nở:

- Tuyết Nhi là em sinh đôi với em. Nó bị thất lạc từ nhỏ, nhưng mẹ em nói chỉ cần nhìn thấy ba nốt ruồi trên ngực nó là chắc chắn đó là nó, không sai! Nó cũng giống như em vậy, cũng có...

- Cũng có “ba giọt nước mắt thiên thần” như em. Bởi vậy anh mới làm!

Tuyết Ngân không muốn rời quan tài, Tuấn phải kéo cô ra:

- Mọi việc như thế rồi, cũng may là có sự trùng hợp này nên mình sẽ mai táng cô ấy với chiếc quan tài thủy tinh này luôn.

Họ vừa ra đến ngoài sân, thì bỗng trong nhà vang lên những tiếng đổ vỡ mạnh, như có ai đập phá nhà. Tuấn hốt hoảng chạy trở vô và kêu lên:

- Trời ơi!

Trước mắt anh là chiếc quan tài thủy tinh đã bị đập vỡ tan tành, còn cái xác thì... không còn thấy đâu nữa!

Tuyết Ngân gào lên:

- Tuyết Nhi!

Tuấn còn đang ngẩn ngơ thì đã có người nói sau lưng:

- Linh hồn người chết đã siêu thoát rồi đó. Có lẽ cậu gặp may.

Tuấn nhìn sang Tuyết Ngân, giới thiệu:

- Đây là chị ruột của... xác chết!

Ông Tùng Linh kêu lên:

- Đúng rồi, y như trong sách!

Tuấn không biết mình đang buồn hay vui. Chỉ có cảm giác là người nhẹ nhõm...

o o o

Ba tháng sau, cả bệnh viện ngạc nhiên khi nhận được tin báo lễ đính hôn giữa bác sĩ Tuấn và y tá Liên!

Sáu tháng sau nữa thì lễ cưới diễn ra. Sau ngày cưới, trong bữa nấu ăn đầu tiên phục vụ chồng, Liên vô tư lo o bẻ các món ăn cho ngon lành, trong lúc đó Tuấn hồi hộp theo dõi, cho đến khi Liên hoàn thành các món ăn, dọn lên xong thì anh mới thở phào. Tuấn cứ bị ám ảnh bởi lần cả nhà bếp bị đập phá tan tành khi Liên mang thức ăn tới. Nhà nghiên cứu tâm linh đã quả quyết: Đó là hành động ghen tuông của hồn người chết. Chính cô gái trong quan tài đã phản ứng khi có người phụ nữ khác xuất hiện trong nhà?

Bây giờ thì hết rồi. Oan hồn đã rời đi. Từ nay Tuấn có thể sống hạnh phúc bên cô y tá ngoan hiền của mình. Trong ngày cưới anh có mời cả vợ chồng Tuyết Ngân đến dự...Thuần thắc mắc mãi về một đoạn trong lá thư của bạn mình gửi từ Huế vào: "... Cô nàng rất hiền, ngoan và rất đẹp. Nhưng có điều là tính hơi khó gần. Tuy nhiên mình vẫn muốn cậu nên làm quen.

Mình đã kể về cậu cho cô ấy nghe và hình như cô ấy rất muốn được tiếp cận cậu. Mình nói sơ qua về tính cách cô ấy cho cậu nghe: Đó là người chuộng sự thật thà, không ưa dối trá, không thích mầu đàn ông sống

lãng mạn... nhưng cô ấy lại sống bằng nội tâm nhiều, ưa đọc truyện Bồ Tùng Linh, Hồn Bướm Mơ Tiên v.v... Cô ấy mới vào sống ở cùng thành phố với cậu, không có bạn bè, nên sự lui tới của cậu sẽ giúp cho cô đỡ cô đơn nơi đất lạ. Cậu nhớ kỹ, chỉ mình cậu quen cô ta thôi, tuyệt đối không được giới thiệu với người khác...”.

Từ lúc nhận được thư của bạn, đến nay đã qua một tuần rồi mà Thuần vẫn chưa có ý định liên lạc với người đẹp bạn định môi giới ỉn. Ngoài việc còn thắc mắc về cá tính của cô gái, Thuần còn chưa tìm được lý do để tiếp cận. Chẳng lẽ tìm tới và bảo: Bạn tôi tên là Phú, giục tôi tới gặp cô, xin được làm quen... Mà điều ấy Thuần không quen làm.

Mãi cho đến sáng nay, chủ nhật, một cơ hội ngàn vàng đã tới một cách thật bất ngờ: Thuần nhận được một lá thư của ai đó gửi tới địa chỉ: 18 A cư xá Hồng Hà, quận TĐ, nhưng bưu điện lại nhầm với địa chỉ 18 A cư xá Hoàng Hà, nơi ở của Thuần. Có lẽ người ta nhầm giữa quận TĐ với TB và Hồng Hà với Hoàng Hà! Thuần cầm lá thư tới nhầm địa chỉ kia xem qua và chợt reo lên:

- Cư xá Hồng Hà ở TĐ ư? Đúng là nơi đây rồi!

Lấy lá thư của bạn ra, lúc này Thuần càng kinh ngạc hơn khi địa chỉ mà Phú ghi cho và giục Thuần đi tìm cũng chính là cư xá Hồng Hà này. Và còn lạ lùng hơn, số nhà và đường trong cư xá cũng trùng y nguyên như nhà của Thuần: 18 A đường Hoa Hướng Dương!

Lúc này thay vì trách cứ đơn vị xây cư xá đã lấy trùng tên đường giữa hai nơi khác nhau, để gây ra sự nhầm lẫn này, Thuần lại thầm cảm ơn họ, bởi nhờ có sự trùng hợp này nên sẽ có cơ cho Thuần tìm tới đây với lý do đầy thuyết phục: Trả lại bức thư bị phát nhầm!

Sau hơn nửa giờ đắn đo, cuối cùng Thuần đã cầm lá thư và quyết định đi tìm chủ nhân thật của nó.

Việc tìm ra cư xá Hồng Hà không khó. Nhưng khi hỏi đường Hoa Hướng Dương thì mọi người trong cư xá đều lắc đầu:

- Cư xá này chỉ có các con đường nội bộ từ số 1 đến số 18, chứ làm gì có tên Hoa Hướng Dương!

Thuần thất vọng vô cùng, vừa định trở ra thì chợt có một người đàn ông chạy ô tô ngang qua, chị chủ nhà đang trả lời Thuần chỉ và nói:

- Ông đó là phó giám đốc xây dựng cư xá này, đâu hỏi thử coi.

Bà ta vẫy tay gọi ông ta giúp Thuần, rồi lên tiếng hỏi:

- Cậu này tìm địa chỉ trong cư xá này mà hỏi đường Hoa Hướng Dương, cư xá mình làm gì có tên đó, phải không ông phó giám đốc!

Không ngờ người kia đáp ngay:

- Có chứ! Cư xá này lúc xây xong chúng tôi đã từng đặt cho những cái tên toàn các loài hoa. Tên Hoa Hướng Dương là con đường số 8, phía dãy sau của nhà này. Sau đó nghĩ lại, chúng tôi mới đổi thành chữ số, cho dễ nhớ hơn.

Thuần nghe nói mừng quýnh. Anh cảm ơn họ rồi chạy vòng ra dãy nhà phía sau. Anh tìm được số nhà không khó. Bấm chuông và đứng đợi chỉ vài

chục giây thì có một người phụ nữ trung niên bước ra. Bà ta nhìn qua Thuần và hỏi:

- Cậu tìm ai?

- Dạ, cho tôi hỏi, có phải đây là nhà của cô Yến Vĩ?

Chỉ tay vào trong, người phụ nữ đáp:

- Cô chủ có ở nhà, nhưng đang có tiệc. Cậu có phải là người được mời tới dự tiệc thì vào. Còn nếu không thì có lẽ... nên về, bữa khác tới.

19. Chương 19

Thuần hơi lúng túng:

- Tôi... tôi không phải tới dự tiệc. Số là...

Anh chợt nhớ lá thư nằm trong túi, nên lấy ra và mạnh dạn lên:

- Có một lá thư gửi cho cô Yến Vĩ ở nhà này, nhưng bưu điện lại phát nhầm địa chỉ của tôi ở tận trung tâm thành phố. Tôi đem đến trả. Đồng thời...

Anh chưa nói dứt lời thì từ trong nhà có tiếng vọng ra:

- Sao không mời khách vào nhà nói chuyện, dì Hai?

Người phụ nữ trung niên nói vọng vào trong:

- Thưa cô, đây là khách lạ, chỉ tới để trả lá thư thôi.

- Người ta là ân nhân của mình, sao gọi là khách lạ. Mời khách vào đi.

Thuần được mời vào trong. Vừa bước tới phòng khách, Thuần đã đứng sững lại ngay. Bởi trước mặt anh là một cô gái tuổi khoảng mười tám đôi mươi, mà sắc đẹp thì làm loá mắt bất cứ ai thoát nhìn!

- Mời cậu vào.

Bà giúp việc phải nhắc lại khi thấy Thuần cứ ngẩn ngơ nhìn. Lúc này Thuần mới tỉnh lại, anh vụng về đưa phong thư tới trước, vừa nói:

- Tôi nhận một lá thư phát nhầm. Tôi có thể gửi trả lại qua đường bưu điện, nhưng lại sợ nó bị lạc, nên nhân tiện tôi tìm tới đưa trực tiếp cho người nhận. Chẳng hay có phải cô là... Yến Vĩ?

Cô gái đẹp như tiên nga cười rất tươi với Thuần:

- Đúng là em.

Bà người làm vội lên tiếng:

- Kìa, cô Hạnh. Cô đâu phải là...

Cô gái phá lên cười thành tiếng, trong trẻo:

- Dì Hai nói kiểu đó, không khéo con lại mang tiếng là mạo nhận thì khôn? Tên Yến Vĩ là tên lúc còn đi học bạn bè đặt cho, ở nhà ít người gọi.

Thuần buột miệng:

- Đúng rồi, bạn tôi cũng nói như vậy!

Cô gái ngạc nhiên:

- Bạn anh biết em?

Thuần kể lại một phần câu chuyện của Phú. Vừa nghe nhắc đến Phú, cô gái tên Hạnh đã reo lên:

- Em có quen anh Phú. Khi ở Huế tụi em nhiều lần tới ăn ở quán cơm Âm Phủ ngoài đó. Em và Phú khá thân, cho đến khi...

Cô nàng bỏ lửng câu nói, giúp Thuần dễ diễn đạt ý của mình hơn:

- Phú có giới thiệu tôi gặp cô. Tôi cũng sống xa nhà, nên cũng cần có những người bạn đồng hương...

Nàng phá lên cười hồn nhiên:

- Anh ấy thì lúc nào cũng thế. Luôn luôn muốn bạn bè mình hạnh phúc, còn bản thân mình thì muôn năm đi tìm sự cô đơn.

Câu chuyện giữa họ trở nên gần gũi và thân mật hơn, cho đến lúc Thuần chợt nhớ, anh đứng lên cáo từ:

- Tôi quên là nhà đang có tiệc, xin lỗi Hạnh, để dịp khác chúng ta có thời giờ ôn lại chuyện quê nhà hơn.

Bỗng từ nhà sau bước ra hai cô gái nữa, mà thoát nhìn Thuần đã sững sờ! Cả ba người họ giống nhau đến nỗi Thuần không thể nào phân biệt được ai mới là cô Hạnh vừa nói chuyện với mình! Một cô lên tiếng:

- Đã là khách đồng hương sao lại khách sáo như vậy!

Cô còn lại cũng nói:

- Bọn em ở trong nhà này giờ đã nghe hết rồi. Đã là bạn của anh Phú thì cũng là bạn của tụi này. Bữa nay chỉ là tiệc gia đình giữa ba đứa tụi em với nhau thôi, tại sao anh Thuần không là khách riêng, để tụi này có dịp thử tửu lượng!

Cả ba cùng reo lên:

- Phải vậy thôi!

Họ rất tự nhiên kéo tay Thuần vào nhà trong. Lúc này Thuần mới biết là tiệc đang được bày ở sân sau ngôi nhà, nơi có một mảnh vườn nhỏ, xinh xắn.

Mãi mê lo ngắm cảnh vật, đến khi quay lại thì Thuần không còn phân biệt được ai là Hạnh nữa. Anh hơi lúng túng thì cũng may, một cô gái đã nói:

- Em Tư, là khách của em, hãy mời một ly đi chứ!

Thuần cố để ý dấu vết riêng của từng người, nhất là Hạnh, nhưng trong nhất thời chưa thể tìm ra, mà cả ba người họ lại mặc cùng màu quần áo, một kiểu may, tóc lại chải cùng cách với nhau, nên càng trông càng hoa mắt. Có lẽ

hiểu được sự lúng túng của Thuần nên cô Tư quay sang chỉ từng người giới thiệu:

- Đây là chị Hai, gọi là Hạnh nhất nương, còn đây là Hạnh nhị nương...

Nhất nương mau mắn:

- Người đang nói là cô Tư, tức Hạnh tứ nương. Tuy là út nhưng lanh nhất nhà, nên được bầu làm thủ lĩnh!

Thuần e dè hỏi:

- Thế còn... tam nương?

Giọng họ chùn xuống:

- Bữa tiệc hôm nay là giành cho Hạnh tam nương. Cô ấy đã ra đi trước chúng tôi rồi!

- Xin lỗi. Tôi vô tình...

Hạnh tứ nương lanh trí đúng như lời hai chị giới thiệu:

- Người không biết thì không có lỗi!

Họ nói chuyện giống như trong các phim võ hiệp Trung Hoa, khiến Thuần cũng thấy thích thú, anh pha trò:

- Tại hạ không đa lễ nữa, nào ta cụng ly!

- Trăm phần trăm đi huynh đài!

Họ uống ngọt đến không ngờ! Và sau khi cạn ly, chính tứ nương đã nói:

- Nếu huynh không chê đám gái quê này thì bữa tiệc này coi như lễ kết giao được không? Bọn này gọi là đại huynh nhé!

Đã vô một ly nên Thuần mạnh dạn hơn:

- Xin tuân lệnh.

Lại một ly nữa. Thuần mới hai ly đã hơi nóng mặt, còn họ có lẽ đã uống với nhau trước khá nhiều, vậy mà lúc này trông họ vẫn không chút gì biểu lộ sự chũnh choáng. Hơi men khiến cho hai má của ba chị em hồng lên, đẹp đến mê mẩn tâm thần người nhìn. Thuần không dừng được, đã buột miệng:

- Khác nào Từ Thức lạc Thiên Thai!

Cô chị lớn cũng pha trò:

- Coi chừng nghen khi trở về dương thế Từ Thức râu tóc bạc phơ đó nghen!

Họ lại phá lên cười. Thuần hứng chí quá, tự động rót một ly đưa tới trước mặt nhất nường:

- Xin được uống với chị cả!

Cô nường chỉ tay sang Hạnh tứ nường:

- Là khách thì phải uống riêng với người ấy, rồi mới tới bọn này!

20. Chương 20

Không hổ danh là thủ lĩnh, tứ nường cũng rót đầy một ly, hưởng ứng ngay:

- Tiếp đại huynh!

Sau ly đó, đến lượt hai cô chị, họ uống xong và tấm tắc khen Thuần:

- Quả xứng danh đại huynh của bọn này, bội phục, bội phục!

Trước sau Thuần uống đã chục ly, tuy chưa say, nhưng người đã bắt đầu lằng lằng. Uống thêm ly nữa, anh chàng hứng chí đứng lên, như muốn nói gì đó, nhưng vừa định nói thì lão đảo và suýt nữa đã đổ nhào vào người bên cạnh, ba cô gái cũng trong tình trạng như vậy, họ đồng thanh nói:

- Đừng để huynh ấy té!

Tuy miệng nói vậy, nhưng cuối cùng cả ba người họ lại cùng ngã nhào lên người của Thuần lúc ấy đã nằm sóng soài trên bàn tiệc!

° ° °

Trời tối dần...

Bà giúp việc lúc ban ngày hầu như không thấy bóng từ lâu. Cả bốn người họ vừa tỉnh giấc. Thuần bật dậy đầu tiên, anh chàng sững sốt khi nhìn thấy ba cô nường đều trong tình trạng trang phục xốc xếch như vừa bị ai đó cưỡng bức! Khi nhìn lại mình, Thuần hốt hoảng kêu lên:

- Sao thế này?

Anh thấy mình cũng trong tình trạng như vậy. Thậm chí còn lạc mất chiếc quần dài!

- Trời ơi! Chị...

Một cô kêu lên, rồi cả ba đều thẳng thốt kêu và đều bật dậy, tay chụp lấy ngực và gương mặt nhìn Thuần đang ngơ ngác.

- Anh... anh đã...

Lúc này Thuần hoàn toàn không nhận ra ai là chị ai là em, nhưng nghe một cô lớn tiếng hỏi, anh đoán đó là cô chị lớn:

- Anh đã làm gì chị em chúng tôi?

- Tôi không... tôi cũng...

Cả ba cô gái đồng loạt khóc nức nở, khiến Thuần càng hoảng hốt hơn:

- Các cô hiểu lầm rồi, tôi cũng vừa mới tỉnh lại, tôi đâu có biết gì, tôi không hề...

Mặc cho lời biện bạch của Thuần, ba cô cứ khóc và quên hẳn việc phải xốc lại xiêm y. Cũng may lúc ấy chung quanh họ là màn đêm và không có một ai khác.

Thuần đưa mắt nhìn quanh và bất chợt nhìn thấy chiếc quần dài của mình máng trên cành cây gần đó. Anh rón rén đứng dậy, định lấy quần mặc vào thì đã nghe một tiếng quát:

- Anh tính chạy làng phải không!

Vừa kêu họ vừa đồng loạt kéo Thuần trở lại. Thuần bị té sấp lên họ và chẳng biết tại sao anh lại như mê đi... Bên tai Thuần nghe văng vẳng tiếng nói của họ. Một người bảo:

- Xử anh ta sao đây?

- Gây ra cái gì thì phải lấy cái đó mà trả!

- Anh ta đã làm nhục em chưa?

Không nghe câu trả lời. Lại giọng nói ấy lên tiếng:

- Mấy chị thế nào cũng được, chỉ sợ em tư thôi.

Một giọng nũng nịu:

- Sao cứ gọi là tư này tư nọ, người ta được gọi là tứ nương, quên rồi sao?

- Ồ thì Tứ Nương. Hạnh tứ nương!

- Như vậy có phải nghe hay hơn không!

- Thôi được rồi. Giờ nhường cho em xử lý hẳn ta.

- Nhớ phải mạnh tay đấy nhé!

Một tràng cười khoái trá:

- Muội muội sẽ không làm các tỷ thất vọng đâu!

Dường như có hai bóng người đứng lên, rời nơi ấy. Chỉ còn Thuần và cô út. Tuy đầu óc vẫn còn nhận biết, nhưng hầu như cơ thể Thuần đã bất động. Anh cảm thấy nhột từ bàn chân trở lên và rồi như bị cù vào chỗ nhạy cảm, anh gồng mình lên để chịu đựng, nhưng càng lúc cảm giác nhột, khó chịu càng tăng thêm. Đến một lúc không còn chịu nổi nữa, Thuần cố thét thật to. Tuy nhiên mọi phản ứng lúc đó đều vô hiệu. Anh chàng mềm như bún, lã đi, nhưng vẫn còn cảm giác, đi từ chỗ nhột đến không thể chịu được, chuyển sang một cảm giác lạ lùng, khó tả...

Đến khi Thuần có cảm giác như có ai đó lay gọi mình. Anh từ từ mở mắt ra...

- Anh ta tỉnh lại rồi!

Ai đó reo lên, cùng lúc Thuần mở mắt và ngơ ngác khi thấy trước mặt mình có khá đông người!

- Sao... thế này?

Một người lớn tuổi đứng cạnh lên tiếng:

- Chú em chắc tối qua xỉn quá nên quên trời đất, hử!

Thuần ngược lên nhìn, khi thấy có nhiều người nhìn chăm chú vào mình, anh vội bật dậy và phát hiện chỗ mình nằm là một bãi cỏ ven đường!

- Sao tôi...

Ông lão bên cạnh lại lên tiếng:

- Vừa rồi chính tôi đi tập thể dục sớm ngang qua đây, phát hiện cậu nằm ngủ say chỗ này nên hoảng hốt, tưởng cậu bị tai nạn, đến khi lay cậu mới biết cậu còn sống. Sao cậu liều quá xe cộ cứ bỏ mặc đó, nằm ngủ ngon lành ở đây.

Lúc này Thuần mới nhớ lại chiếc xe gắn máy của mình, anh kêu lên:

- Xe của tôi!

Cụ già chỉ tay phía gần đó, bảo:

- Sợ kẻ xấu lấy, nên tôi cho dẫn tới để chỗ kia. Cậu xem lại coi có mất cái gì nữa không?

Thuần sờ vào túi quần, áo, thấy mọi thứ vẫn còn nguyên. Anh hỏi:

- Đây là đâu vậy bác?

Chỉ tay về phía trước mặt, ông cụ đáp:

- Đây là nghĩa địa là chỗ ban đêm không ai dám vào nên cậu mới may mắn không bị mất xe. Nhưng sao cậu lại vào chốn này?

Nhớ lại mọi việc, Thuần kêu lên:

- Chị em họ!

Ông cụ ngạc nhiên:

- Ngoài cậu ra còn có ai đi cùng nữa sao?

- Dạ không... Nhưng mà...

Anh nhìn quanh thấy toàn là mồ mả, hoảng hốt:

- Thế nhà họ đâu?

- Nhà ai?

- Họ có ba chị em. Họ...

Thấy mọi người không hiểu, Thuần sau một phút lưỡng lự, đã đột ngột hỏi:

- Cư xá Hồng Hà ở đâu?

Ai cũng ngơ ngác:

- Ở đây làm gì có cư xá đó.

Thuần nhớ như in mọi chuyện đêm qua, kể cả cái cảm giác lâng lâng vẫn còn trong người. Anh chẳng nói thêm lời nào, chạy thẳng tới chỗ chiếc xe của mình, rồi ga chạy một mạch. Máy người đứng đó lắc đầu ngao ngán:

- Thằng này chắc là tâm thần rồi!

Thuần chạy quanh đó nhiều vòng, anh cố tìm lại cư xá và số nhà... Nhưng chẳng hề có nơi nào như anh đã gặp hôm qua. Hỏi thăm thì có người bảo:

- Ở đây gần nghĩa địa, coi chừng gặp ma đó!

Thuần thần thờ đứng ở góc đường như một kẻ tâm thần thật sự...

o o o

Rời khỏi sân bay Phú Bài trong tâm trạng nôn nóng, nên Thuần gọi ngay chiếc xe ôm đi về Gia Hội. Vừa tới trước cổng nhà Phú anh đã cất tiếng gọi to:

- Có nhà không Phú ơi!

Phải gọi lần thứ hai thì mới có người ra mở cổng. Đó là bà Lụa, mẹ Phú. Nhác trông thấy Thuần bà đã òa lên khóc! Thuần ngơ ngác:

- Kìa bác! Bác sao vậy?

Bà Lụa không trả lời càng khóc lớn hơn. Thuần phải tự đẩy cổng vào, anh cầm tay người mà xưa nay anh vẫn coi là mẹ thứ hai của mình:

- Có chuyện gì vậy bác Tư? Còn thằng Phú đâu?

Lúc này bà mới nói được mấy tiếng:

- Thằng Phú... bỏ đi rồi!

21. Chương 21

- Đi đâu? Thằng Phú...

Bống bà đầm mạnh vào vai của Thuần:

- Mày ác lắm! Mày ở lại mà không cho nó cùng ở, để nó bỏ đi mất, đi biệt rồi!

Thuần hoảng hốt:

- Mà nó đi đâu?

- Phải rồi, đến ngày đi chôn nó mà mày cũng không về, nên làm sao mày cứu nó ở lại được!

Như nghe một tiếng sét đánh mang tai, Thuần kêu to:

- Bác nói gì, ai chết?

Thuần tốc chạy thẳng vào nhà và khựng lại khi thấy trên bàn thờ mới là bức ảnh chân dung của Phú!

- Trời ơi!

Giọng bà Lua lạc đi:

- Nó chết đã mấy tháng nay rồi, tại sao mày không hay?

Thuần hỏi lại:

- Bác nói sao? Phú chết bao giờ?

- Còn hai ngày nữa là đủ bốn mươi chín ngày.

Thuần lảo nhảm tính rồi kêu lên lần nữa:

- Không thể nào! Chính con mới vừa nhận thư của nó cách nay mấy ngày...

Anh móc cái thư trong túi nhìn lại cả dấu bưu điện đi và đến rồi đưa cho bà Lua xem:

- Ngày gửi chỉ cách đây mười ngày, còn ngày nhận thì ba bữa trước. Như vậy sao bác nói Phú chết gần hai tháng?

Nghe Thuần nhắc, bà Lua mới nín khóc, bà cầm lấy lá thư nhìn thật kỹ, có lẽ nhằm kiểm tra lại nét chữ, xem có nhầm lẫn gì không. Nhưng hoàn toàn đúng nét chữ của Phú khó mà lẫn lộn với ai, dấu cho có viết tháo hay cách nào thì thoát trông qua bà mẹ đã nhận ra ngay.

Khi cơn xúc động hạ bớt, bà Lua kể cho Thuần nghe mọi chuyện, mà trong đó có một chi tiết vừa nghe qua Thuần đã kêu lên ngay:

- Bác nói Phú đi cùng với ba cô gái rồi bị nạn?

Bà Lua gật đầu:

- Trước hôm mất, có một cô gái tên là Hạnh nói là từ Sài Gòn ra thăm nó, thằng Phú dẫn vô giới thiệu với bác và còn mời ở lại ăn cơm nữa. Nhưng cô gái ấy từ chối, nói là phải về nhà người quen ngay, bởi đang có hai người chị đang

đợi cơm. Thế rồi thằng Phú lấy xe đưa cô ấy về, nghe nói là ở gần Lăng Cô. Và hôm sau bác hay tin nó chết ở chỗ đó!

- Lăng Cô?

Thuần lẩm nhẩm trong miệng hai từ đó vài lần, hình như anh đang cố nhớ ra điều gì đó... Rồi chợt Thuần reo lên:

- Đúng rồi!

Bà Lụa ngạc nhiên:

- Con nói cái gì đúng?

- Lúc con ra đây hồi năm rồi, chính Phú đã kể cho con nghe, nó có quen một cô gái ở Lăng Cô, nhưng cô ấy đã chết cách đó mấy năm.

Bà Lụa xác nhận:

- Đúng, đó là con Hoa Lê, người yêu của nó. Chính cái chết của con nhỏ này mà khiến cho thằng Phú mất ăn mất ngủ cả năm trời. Nhưng chuyện đó với chuyện cái chết của nó có gì liên quan nhau đâu?

Thuần thờ người ra một lúc, rồi chợt nói:

- Con ngờ ngợ chuyện này... Mà bác nói Phú chết khi đi chung xe với mấy cô gái rồi xe bị rơi xuống vực lúc qua đèo Hải Vân?

- Bác nghe dân quanh đó nói vậy. Nhưng khi tìm xác thì chỉ thấy mỗi mình thằng Phú, bác chẳng thấy dấu vết gì của bạn nó.

- Bác biết nhà của cô Hoa Lê ở đâu không?

Bà Lụa nhẹ lắc đầu:

- Bác có nghe nói là ở ngay cuối làng chài, nhưng do già cả rồi nên bác đâu có dịp tới đó.

- Hoa Lê... nhất định con sẽ tìm ra!

Thuần vừa nói vừa vụt đứng lên định đi. Bà Lụa ngạc nhiên:

- Con mới ra, sao không ở lại với nó, mà tính đi đâu?

- Dạ, con đi tìm nhà cô Hoa Lê!

- Để làm gì?

- Con ngờ ngợ thể nào ấy...

Muốn tìm cách ngăn, nhưng trước sự cương quyết của Thuần, bà Lụa chỉ lắc đầu nhìn theo bóng của anh ta khuất ở ngoài cổng.

Thuần gọi một chiếc xe ôm, bảo chở về hướng đèo Hải Vân. Khi đến khúc quanh nhìn xuống Lăng Cô, anh bảo:

- Nếu có thể được thì anh đợi tôi trên này, tôi ra thăm một người quen bên Lăng, chừng hơn tiếng đồng hồ. Lúc về tôi sẽ trả cả tiền đợi cho anh.

Người chạy xe ôm vui vẻ:

- Cậu cứ đi, tôi ngồi ở quán nước ven đường kia uống cà phê đợi. Chứ giờ này xách xe không chạy về Huế thì cũng phí mà lát nữa khi cậu về cũng khó mà đón xe ở đoạn này.

Thuần một mình qua làng chài Lăng Cô. Anh lần mò hỏi thăm nhà Hoa Lê thì thật bất ngờ, hầu như ai cũng biết. Một bà già chỉ hướng cho Thuần:

- Cậu đi theo lối này, qua hết hơn chục cột phơi lưới thì thấy căn nhà sơn màu xanh nằm cheo leo gần bờ biển, đó là nhà của con Hoa Lê. Nhưng cậu kiếm nó làm gì, khi con bé đã chết lâu rồi?

Thuần lúng túng:

- Dạ... cháu muốn... tìm người nhà cô ấy.

Bà cụ thở dài:

- Có còn ai đâu mà tìm!

Thuần trở mắt nhìn:

- Sao vậy bác? Thế cha mẹ, anh em cô ấy?

- Nhà đó chỉ có hai mẹ con. Sau khi Hoa Lê chết được một năm thì do đau buồn nên bà mẹ cũng ngã bệnh nặng, bỏ vào chân đèo ở một mình. Từ đó căn nhà này bỏ hoang, không ai ở. Mãi cho đến khi cách đây gần hai tháng thì bỗng có ba cô gái lạ, từ Sài Gòn ra, họ cũng tìm tới ngôi nhà của Hoa Lê, nói là bạn thân, do không biết tin Hoa Lê chết nên ra thăm. Họ cũng gặp tôi, nhờ tôi cho vào ở nhờ nhà không chủ đó, do lỡ độ đường. Tôi thấy không có gì trở ngại nên để cho họ vào ở. Không ngờ...

Ngừng lại một lúc, rồi bà tiếp lời, làm cho Thuần giật bản người:

- Ngày hôm sau một trong ba cô gái đó đi đâu trở về, có dẫn theo một chàng trai. Họ vào nhà một lúc rồi cùng kéo nhau đi. Nghe nói họ cùng lên một chiếc xe hơi đậu chờ sẵn trên đèo. Thế rồi chỉ nửa tiếng sau, tôi nghe tin cả bọn họ đều tử nạn, do xe lạng tay lái, rơi xuống vực!

Bà cụ kể trong nước mắt, khiến Thuần cũng rưng rưng. Rồi bà tiếp lời:

- Hình như mấy người con gái lạ đó còn để nguyên hành lý trong nhà con Hoa Lê.

Không đợi nghe thêm, Thuần vội chạy tới chỗ ngôi nhà. Cổng chỉ chốt chứ không khoá, cửa bên trong cũng thế. Nên Thuần vào nhà khá dễ. Anh cũng tìm được ngay một chiếc xách tay khá lớn nằm ở góc nhà. Trong giỏ xách ngoài một số quần áo nữ, còn có một quyển sổ xinh xắn, ngoài bìa có ghi mấy chữ khá nắn nót: Hạnh tứ nương.

22. Chương 22

- Đúng là họ rồi!

Thuần lặng người đi một lúc rồi mới cầm quyển sổ đó bước ra ngoài. Bà cụ vẫn còn đứng đó, bà hỏi ngay:

- Cậu có tìm thấy gì không?

Thuần đưa quyển sổ và nói:

- Đây là kỷ vật của bạn cháu. Xin phép bác, cháu muốn được cầm về.

Bà cụ mau mắn:

- Còn quần áo, đồ đạc gì đó cậu cứ mang đi, bởi từ lúc tai nạn xảy ra tôi cứ chờ hoài mà chẳng thấy thân nhân họ ra đây tìm, nên những gì trong ngôi nhà đó vẫn còn nguyên.

- Dạ, cháu chỉ xin lấy quyển sổ này thôi.

Điều Thuần nôn nóng nhất muốn hiểu thêm là dòng địa chỉ ghi dưới trang đầu của quyển sổ. Địa chỉ khác của Hạnh Tứ Nương.

o o o

Dòng địa chỉ 128 đường Hoa Hướng Dương khiến cho Thuần mất toi hai ngày để tìm mà cuối cùng vẫn phải bó tay. Cư xá Hồng Hà đã là một nơi ảo, ngoài ra chẳng nơi nào có tên như vậy. Chạy xe lòng vòng mất bốn bình xăng mà vẫn tìm chưa ra, Thuần hơi nản, định ra về thì đến phiên chiếc xe trở chứng, chết máy khi chạy tới một đoạn vắng có nhiều xe container đậu nối đuôi nhau.

Vừa dẫn xe Thuần vừa càu nhàu, bỗng có ai đó gọi anh từ sau lưng:

- Cậu ơi!

Quay lại nhìn, Thuần quá bất ngờ khi gặp bà giúp việc nhà của chị em Hạnh hôm trước!

- Bà... bà là...

- Tôi là người làm của các cô Hạnh, cậu gọi tôi là Di Tư. Cậu đi tìm các cô ấy phải không?

Không ngờ buồn ngủ lại gặp chiếu manh, Thuần mừng quá, quên cả cơn mệt trong người:

- Dạ, cháu tìm mấy ngày rồi, mà cái địa chỉ này...

Dì Tư lặng lẽ bước đi trước, bảo khẽ:

- Cậu theo tôi ắt gặp.

Dẫn xe đi không xa lắm, đến cuối hàng xe tải đậu, họ quẹo vào một con đường mòn nhỏ, lúc này Thuần mới lơ mơ nhận ra có cái gì đó quen quen trước mắt... Khi qua khỏi một hàng me tây tàng lá rậm rạp, Thuần chợt nhận ra, anh kêu lên:

- Chỗ này rồi!

Thì ra từ chỗ Thuần đang dừng xe, nhìn xuyên qua một hàng rào gỗ cao là khu vườn mà hôm trước anh đã cùng ba cô gái ngồi nhậu với nhau! Không thể lầm được, bởi bộ bàn ghế đá màu trắng bên cạnh giàn hoa hướng dương cao gần ngang ngực.

Thấy Thuần còn ngơ ngác đứng nhìn, bà Dì Tư giục:

- Cậu vào đi, tối nhà rồi đó.

- Cháu nhớ ra rồi. - Thuần nói.

Lúc mở cửa cho Thuần vào trong rồi, bà người làm mới bảo:

- Đây là cổng sau, bữa trước ngồi trong vườn chắc cậu nhìn ra đây rồi phải không? Còn cổng trước là cư xá, hôm cậu đi vô, nhưng ngay chiều hôm đó do người ta đào hệ thống cống nên đã chặn ngang không cho vào lối đó.

- Nhưng sao cháu hỏi, không ai biết cư xá Hồng Hà?

- Cậu không biết, chứ ở đây người ta kỵ cái tên đó. Bởi trước kia khu đất này nguyên là nghĩa địa Hồng Hà, bây giờ thành khu dân cư rồi, không ai còn muốn nhắc tới cái tên cũ, nên hề nghe ai hỏi tên Hồng Hà thì người ta không chỉ.

Hình như đã đoán biết việc Thuần trở lại đây nên bà Tư nhìn anh một lúc rồi ngập ngừng:

- Cậu đã biết chuyện về ba cô Hạnh?

Thuần nhìn quanh một lượt, rồi nhìn thẳng vào mắt bà:

- Có đúng là cả ba cô đều đã... chết?

Bà Tư thở dài:

- Tội nghiệp họ. Đúng là hồng nhan bạc phận!

- Nhưng họ chết ở đền Hải Vân, sao lại hiện ra ở chỗ này?

Giọng bà thật buồn:

- Tôi đã đưa họ về đây và tôi đã nguyện là sẽ sống cùng họ suốt đời...

Bà nói xong thì khóc nức nở, khiến Thuần cũng xót xa trong lòng. Hồi lâu anh mới hỏi:

- Bác là thế nào với ba cô ấy?

Bà hỏi ngược lại:

- Cậu biết nhà Hoa Lê ở Lãng Cô chưa?

- Dạ biết. Cháu mới về chỗ ấy xong.

- Tôi là mẹ của Hoa Lê.

Nhớ lại lời kể của bà hàng xóm ở làng chài, Thuần hỏi:

- Có phải sau khi Hoa Lê mất, bác đã bỏ vào chân đèo ở và không trở về nhà nữa?

Lại một lần nữa bà thở dài:

- Không phải tôi tự vào đó ở, mà là con Hoa Lê cứ giục mãi. Nó muốn tôi vào đó, nơi căn lều kiếm lâm trước kia của cha nó. Lúc đầu tôi không biết để làm gì, cho đến khi vụ tai nạn xảy ra, cả chiếc xe rơi xuống vực, trong đó có ba cô con gái và một anh chàng, thì tôi hiểu, bởi trước đó đêm nào vong linh con Hoa Lê cũng về báo cho tôi biết, sắp có bạn nó đi tìm nó và dặn tôi là sau khi tiếp nhận họ thì tôi phải mang xác họ ra khỏi nơi đó, không để ai biết tung tích họ ở đâu!

Thuần buột miệng:

- Thảo nào chẳng ai tìm thấy xác họ đâu!

Lát sau bà Tư tuần tự kể lại câu chuyện mà Thuần đang muốn biết:

- Con Hoa Lê nhà tôi vốn cùng với ba cô gái tên Hạnh trong một buổi lễ cầu hồn đã kết bạn với nhau. Nó không liên hệ huyết thống gì với họ, nhưng lại nhận mình là chị em, mang tên là Hạnh Tam Nương...

Thuần chợt kêu lên:

- Hạnh tam nương! Nhân vật vắng mặt hôm bữa tiệc?

Lời giải thích của bà khiến Thuần lạnh cả người:

- Hồn con tôi bị một cái vong trong buổi cầu hồn ám nên dẫn dụ ba cô gái sinh ba tên Hạnh cùng chết theo mình và cùng kết bạn thành nhóm Tứ Nương. Nhưng từ khi về đây lập ra cái vườn Âm Hồn này thì con tôi bỏ đi, theo người yêu nó.

- Theo Phú?

Bà gật đầu:

- Đúng là Phú. Chính nó đã bắt Phú đi theo. Tôi buồn lắm vì chuyện đó. Bị nó làm cậu Phú chết oan. Nhưng biết làm sao, khi luật của cõi âm là như vậy, khi oan hồn yêu ai thì muốn người yêu ở dương thế đi theo...

Chợt quay sang Thuần, bà nói:

- Cậu may mắn nên giờ này còn ngồi đây.

- Bác nói vậy là sao? - Thuần ngạc nhiên.

- Khi cậu tìm tới đây hôm đó là do mấy cái oan hồn này muốn cậu tới. Có phải cậu tới sau khi nhận được tin của bạn cháu?

- Phải, cháu nhận được thư của bạn cháu.

- Trong lúc cậu Phú đã chết trước đó lâu rồi!

- Dạ...

Bà lại thở dài:

- Tôi đã can ngăn mãi mà chúng không nghe. Nhất là con Hạnh tứ nương, nó cứ nằng nặc đòi chiêu dụ cho bằng được một người con trai, để nó được siêu thoát khỏi kiếp oan hồn! Trong cõi âm, những cô gái chết oan nếu muốn thoát kiếp thì cần có một người con trai tới, để cùng đi với họ. Cậu đáng lẽ đã chết ngay sau bữa tiệc ở khu vườn này đêm hôm đó, nếu không có cuộc cãi nhau rồi sinh huyết chiến giữa con Hoa Lê nhà tôi với ba cô Hạnh đó... chính người bạn tên Phú của cậu, đã cùng với con Hoa Lê chống lại ba chị em họ, giải thoát cho cậu khỏi bị bắt hồn. Và cũng từ đó những oan hồn tụ họp ở đây cũng vĩnh viễn ra đi. Tôi cũng không muốn lưu lại đây làm gì, bởi nhiệm vụ không cưỡng lại được trước đây, nay đã được giải thoát. Nhưng nghĩ đến cậu, nên tôi nán lại, gặp cậu lần nữa, nói cho cậu hiểu mọi chuyện, để cậu đừng đi tìm chị em nhà ấy nữa, họ là hồn ma cả đó...

23. Chương 23

Nghe kể tới đâu Thuần lạnh người đến đó. Anh xót xa:

- Dẫu sao cũng tội nghiệp họ.

Bà Tư cũng đồng tình:

- Chính vì thương họ nên tôi mới chịu đựng sự khồng chế của họ, để giúp họ sống yên trong khu vườn này thôi, không ra ngoài phá phách thiên hạ.

Bà ra dẫu bảo Thuần đi theo. Dẫn anh vào trong nhà, bà chỉ bàn thờ có năm bát nhang:

- Tôi thờ hết bọn họ ở đây, kể cả bạn cậu. Cậu cũng nên thấp cho chúng nó một nén nhang. Cậu yên tâm, từ nay chúng đã siêu thoát cả rồi, không hiện về nữa đâu.

Đốt nén nhang, Thuần khấn rất thành khẩn và đứng rất lâu trước bàn thờ họ...

Khi ra về, đi ngang qua khu vườn “Âm Hồn”, tự nhiên Thuần bắt rùng mình...

Gánh hát đến đây hơn bốn ngày rồi mà trời thì mưa suốt do có một cơn bão lớn ngoài biển Đông, trời đất ảm đạm, mây đen che phủ bầu trời, gió giông tới tả những cành cây còi cọc.

Chung quanh là núi, núi hiện ra với màu sắc lạ lẫm, nhẵn nhụi trong các ánh chớp loè. Anh em nghệ sĩ đói meo.

Ở trong ngôi chợ chật hẹp, mưa lại đột tứ bề nên Minh Kim tự ý dọn vào một ngôi nhà vô chủ cách đó vài trăm thước và ở đó một mình. Nhà hoang nhưng vẫn còn mái che tốt, vách bốn bên chưa rách lắm nên Minh Kim có thể an ổn tránh được những cơn mưa làm nản lòng người. Tuy ở một mình có buồn thật nhưng Minh Kim vẫn thích thú khi nghĩ mình mới là người khôn ngoan, trong khi chờ đợi ngày đẹp trời đoàn sẽ có một ngày khuya chiêng gõ trống để có một chút lương cơm thì thà nằm bẹp dí ở đây còn hơn là cứ ngồi ủ rũ ở giữa chợ huyện bốn bề mưa tạt.

Theo Minh Kim, anh đã đi lưu diễn khắp bốn phương trời rồi nhưng chưa đâu có cảnh mưa lại buồn như ở đây. Gió mưa cứ phủ mờ trời đất. Xa xa là những dãy núi đen thẫm, mịt mờ trong bóng mưa trắng xoá.

Ngay đêm đầu tiên Minh Kim dọn ra ngôi nhà này nhiều nghệ sĩ đã dọa: “Mày có biết cọp Khánh Hoà, ma Bình Thuận chưa? Coi chừng!”. Xếp đồ đạc vào một góc xong. Minh Kim ôm mền gối leo lên chiếc chõng tre ngồi đốt thuốc nhìn cảnh mưa giông lạnh lẽo đang xao động bên ngoài. Thấy lạnh anh chàng

lại nhảy xuống mò vào bếp ăn cũ, may sao còn một số củi than. Loay hoay một hồi Minh Kim cũng gầy được lò than cháy đỏ toả hơi ấm.

Minh Kim thích thú ca mấy câu “xàng xê” rồi nằm dài trên giường đợi chờ giấc ngủ.

Mưa vẫn xối xả bên ngoài. Minh Kim cứ nằm đó trần trọc mãi. Tâm trí chàng ta thả trôi đâu đâu, có lúc thấy như mình vẫn thức. Có lúc lại thấy như đang mơ...

Nửa khuya hình như cơn bão hơi tan mưa chỉ còn những hạt nhẹ. Bỗng dưng trong lúc nửa thức, nửa ngủ Minh Kim nghe có tiếng giọng nói của một phụ nữ:

- Anh kia ở đâu sao dám ngủ ở giường ta?

- Tôi là nghệ sĩ lang thang, xin cho tôi ở tạm đôi ngày rồi đi. - Minh Kim nói trong vô thức.

- Phải đi ngay. - Tiếng cười xa xăm.

- Trời mưa gió làm sao đi được? Thôi xin cho tôi được ngủ qua đêm rồi mai tôi sẽ dọn đi. - Minh Kim năn nỉ.

Một giọng cười nhạt:

- Ai tin nổi bọn đàn ông các người.

Minh Kim muốn trở dậy nhưng hai mắt cứ rú lại. Rồi đột nhiên trong cảnh mờ lung nửa hư, nửa thật Minh Kim thấy một khuôn mặt một người con gái với hai mắt sâu thẳm, đôi chân mày lá liễu với chiếc mũi dài thanh tú hiện ra. Đôi môi con gái đỏ mấp máy:

- Lâu rồi ta chẳng có đàn ông, chắc chàng là duyên số. Ta ở dưới này đã năm mươi năm rồi, ta lạnh lắm. Ta mong có ai ôm ấp ta.

- Dưới này là đâu?

Minh Kim lấp bắp hỏi. Cái miệng với đôi môi đỏ như máu thối một hơi dài vào lò than sắp tắt. Lửa lại loé sáng lên, ánh lửa tí tách nổ và bóng tối hoà trộn thành một thứ ánh sáng chập chờn có màu huyền bí kỳ dị. Và giữa làn ánh sáng ma quái ấy toàn thân người con gái dần dần hiện ra giống như pho tượng khoả thân mà Minh Kim đã có lần nhìn thấy bên một ngôi tháp cổ. Song tất cả tấm thân gọi cảm ấy hình như được quần quanh bởi một làn sương trắng lay động mờ ảo.

Người Minh Kim nổi gai ốc, tóc dựng đứng. Đây là ma quái yêu tinh rồi! Minh Kim quần chặt tấm chăn lúi vào sát vách. Con mắt màu xanh chợt chớp loé giống mắt con rắn lục thôi miên. Cái miệng mở ra tối tăm một nụ cười.

- Chàng định chạy trốn ta ư? Chàng đã đến đây rồi, ta yêu chàng thì chàng chạy đâu cho thoát? Thế giới của loài ma đâu có không gian, dù chàng có chạy xa ngàn dặm chỉ chớp mắt là ta vẫn ở bên chàng. Không sao đâu người yêu dấu, ta đâu có làm hại người.

Minh Kim líu rú van xin:

- Cô ơi hãy tha cho tôi, tôi chỉ vô tình mạo phạm vào đây. Xin cho tôi được đi ngay!

Khuôn mặt xanh mét từ từ di chuyển đến sát mặt Minh Kim:

- Đi đâu hồi chàng kếp đẹp. Ở đây đêm khuya thanh vắng chỉ có ta và chàng, sao lại nỡ bỏ khoảnh khắc ngàn vàng này?

Tự nhiên chiếc chăn quần quanh người Minh Kim như có ai kéo ra khỏi người anh ta và bay là đà lên trần nhà. Rồi cả áo quần Minh Kim cũng tự nhiên bung ra và bay vút lên cao. Một thân người con gái trắng nõn như sương khói từ từ quần lấy Minh Kim.

Một bàn tay nhẹ như làn gió thoảng đẩy chàng ta ngã xuống tấm chõng tre nức. Minh Kim nghe tiếng thở dồn dập nhưng anh không rõ đó là tiếng thở của mình hay của ai. Hình như trời đất đang đảo lộn, hình như giữa mây và mưa đang quần vào nhau trong một cơn bão lặng yên ma quái.

o o o

Buổi sáng Minh Kim thức dậy thấy mình trần truồng trong tấm chăn mỏng. Anh nghe người bải hoải như thể suốt đêm qua mình không ngủ được. Câu chuyện đêm qua hiện về Minh Kim chẳng biết chuyện đó là chuyện thật hay chỉ là giấc mơ ma quái? Đầu Minh Kim nặng trĩu, hai mắt mở không muốn lên.

Thấy đói, Minh Kim định đi ra chợ với đoàn hát song hai chân anh nặng trĩu, người lảo đảo. Bỗng dưng Minh Kim thấy trên chiếc bàn tre xiêu vẹo có một rá cơm và mấy miếng khô rừng. Không nghĩ ngợi, Minh Kim ngấu nghiến ăn, hạt cơm thơm giống như cơm lam, còn mấy miếng khô rừng thì béo ngậy, rất hợp khẩu vị.

Đang ăn Minh Kim thấy mấy người bạn trong gánh hát đang đi tìm mình chỉ cách nhau có vài mét nhưng hình như họ không thấy anh. Minh Kim lên tiếng gọi họ nhưng tiếng anh lạc đâu vào một chốn xa xôi nào đó khiến chẳng ai nghe thấy. Đường như giữa anh và họ có một bức tường vô hình ngăn cách. Minh Kim thất vọng nằm xuống. Bất chợt anh nghe đâu từ ở dưới lưng anh sâu dưới lòng đất có một tiếng cười giòn tan sáng khoái:

- Đừng gọi họ vô ích chàng ơi! Bây giờ chàng là của em rồi, như vậy hai ta đã là của nhau. Chàng sẽ mãi mãi ở đây cùng thiếp.

Tiếng cười, tiếng nói như mơ hồ, văng vẳng chợt xa, chợt gần mà chẳng biết xuất phát từ nơi đâu.

24. Chương 24

Cơn bão vẫn chưa tan. Mới nắng ráo được một chút thì mây đen lại bao phủ, sấm chớp đầy trời. Rồi chỉ mười phút sau cả bầu trời trở thành biển nước ào ào đổ xuống. Chung quanh là một làn mưa trắng xoá. Căn nhà hoang chìm trong một thứ ánh sáng lơ mơ lạnh lẽo. Chợt dưới ánh sáng của một tia chớp Minh Kim lại thấy cô gái ban đêm xuất hiện. Cô gái ngồi trên chiếc ghế tre, đôi mắt buồn bã. Hình như từ hồi có cô gái xuất hiện đến giờ ngôi nhà không còn lắc lư dù mưa gió bên ngoài đang gào thét dữ dội.

Minh Kim lo lắng nhìn cô thiếu nữ ma:

- Em ơi, em tên gì và từ đâu đến? Hôm nay sao người tôi bải hoải như sắp đau.
- Tại anh đêm rồi quá ham mê tử sắc. Không sao đâu em có sẵn cái này cho anh uống. Uống xong sẽ khoẻ ngay thôi. - Thiếu nữ hơi mỉm cười.

Rồi cô nàng vẫy tay, một cái chén màu lục từ từ bay về phía Minh Kim, một mùi hương như mùi hoa lài toả ra thơm ngát, sẵn đang khát, Minh Kim bưng lấy uống một hơi. Chỉ nửa khắc, chàng nghệ sĩ tha hương nghe một hơi nóng từ vùng đan điền dâng lên ngàn ngút, đồng thời chàng cũng thấy một sự thèm muốn bốc cháy. Đôi mắt xanh màu rần lục cũng lao về phía Minh Kim và họ quần lấy nhau giữa tiếng gió mưa sấm chớp...

Sau một giấc ngủ ngắn nhưng Minh Kim lại ngỡ như mình đã thiếp đi lâu lắm, trời bắt đầu ngớt tạnh. Người con gái vẫn còn ở trong chăn với anh, Minh Kim nghe hương hoa lài sực nức bao trùm giữa hai người. Minh Kim mân mê ôm hôn cô gái:

- Hôm qua đến giờ chúng mình đã chung chăn gối với nhau mà em vẫn chưa cho biết tên em?

Tiếng cười giòn tan:

- Hai ngày qua em thấy chàng hạnh phúc quá nên tạm chưa nói đó thôi. Em là Sami mới tròn hai mươi lăm tuổi.
- Sao em nói em đã ở dưới ba, bốn chục năm rồi?
- Vâng đúng thế. Lúc chết em mới vừa hai mươi lăm tuổi. Nhưng chết cách nay đã ba bốn mươi năm rồi.
- Anh không tin em là ma đâu. Anh đang ôm em trong vòng tay đây này. Da em mịn màng, tóc thơm mùi hoa lài. Em phải là một tiên nữ mới đúng. Tiên nữ Sami ơi, đừng có dối anh. - Minh Kim cười sặc.

Sami cục cựa trong vòng tay của Minh Kim:

- Không, ma đấy...

Bất chợt trong chăn có tiếng gì đó lục cục và Minh Kim thấy như thể mình đang ôm một bộ xương người lạnh cóng. Minh Kim kinh hoàng định tung chăn bỏ chạy, song tiếng Sami lại ở bên tai Minh Kim:

- Anh làm gì thế, em đây mà.

Minh Kim sờ lại, vẫn là Sami với da thịt căng tròn và mùi hương lài nồng nặc bên mũi.

Sami vuốt ve nhẹ nhàng sống lưng Minh Kim vỗ về:

- Anh ơi, đừng sợ, em sẽ kể cho anh nghe về cuộc đời bất hạnh của em. Em không phải là tiên nữ như anh bảo đâu. Xưa kia em chỉ là một cô gái chăn bò thuê nhưng có chút nhan sắc thể thôi. Em với đàn bò có khi cả mấy tháng rong rong ruổi trong các thung lũng bên rừng, trong núi. Bò của em luôn mập khỏe hơn bò của đám bạn đồng nghiệp bởi vì chỉ có em mới biết mùa nào, tháng nào cỏ ở đâu ngon nhất. Tuy là con gái song em như con trai, chẳng sợ gì cả, luôn một mình trong rừng sâu núi thẳm với bầy bò rất khôn ngoan. Anh chưa biết đâu, đi chăn bò như em thú vị lắm. Đêm một mình trong núi mới thấy cái đẹp của vầng trăng, mới thấy rõ từng vì sao di chuyển trên bầu trời trong vắt...
- Ôi em kể chuyện nghe hay quá!

Một bàn tay trong chăn đè lên miệng Minh Kim.

- Đừng ngắt lời em. Hồi đó em mới đôi mươi thôi, tuổi con gái dậy thì mà, như hoa đồng cỏ dại trong rừng. Có những đêm trăng em nằm thao thức mãi với những ước mơ cháy bỏng trong đầu, không ai biết đâu, em từng mơ có đêm nào đó có một chàng hoàng tử từ một tinh cầu nào đó đi lạc đến chỗ em, chàng ấy sẽ gọi em là cô công chúa của rừng xanh và rồi chàng sẽ cúi xuống ôm hôn em. Và em đã chuẩn bị sẵn trong đầu những tư thế để mời gọi chàng ban cho em những cơn mưa tình ái. Thật vậy, còn gì sung sướng và hạnh phúc bằng khi người ta được tự do yêu đương, ân ái với nhau giữa cảnh rừng sâu núi thẳm? Trên trời có trăng sao vàng vạc, dưới lưng là nệm cỏ khô êm ái, bốn bề chỉ nghe cây rừng xào xạc trong gió thì đời người có mấy ai có những cuộc yêu đương huy hoàng tráng lệ như thế?

- Rồi có lần nào em gặp một hoàng tử như thế không?

Bàn tay trong chăn vả nhẹ má Minh Kim:

- Em đã bảo là đừng ngắt lời em mà. Vâng, giữa núi rừng hoang sơ, một cô gái tuổi dậy thì căng tràn sức sống làm sao lại chẳng mơ có được một người yêu tràn đầy sinh lực như thế đến với mình? Chắc chắn em sẽ không e dè, e lệ mà sẽ sẵn sàng nồng nhiệt buông thả. Và hình như trời đất không phụ em, chẳng những chỉ một hoàng tử mà có đến cả chục hoàng tử như thế. Đó là bọn vô công rồi nghề dắt nhau đi đào vàng, kể cả đào mả mồ lâu đời mà chúng nghi có vàng ở dưới.

Mưa lại càng to, sấm chớp liên hồi. Trong chiếc chăn trùm kín hai người, Minh Kim nghe Sami run lấy bầy song cô nàng ma quái này vẫn thủ thủ kể:

- Bọn đào vàng phát hiện ra em nên hôm nào chúng cũng lượn lờ chung quanh chiếc lều của em nằm bên chân núi giữa đàn bò. Có một tên mặt mày bặm trợn đến tán tỉnh em. Hắn hứa hẹn nếu đào được nhiều vàng thì hắn sẽ cưới em làm vợ. Và em tin hắn, ai ngờ hắn lừa đưa em lên núi để cả bọn cưỡng hiếp em. Rồi sợ em tố cáo bọn chúng đã giết em giấu xác dưới kia. Từ đó em là con ma lạc lỏng giữa nơi này.

Tuy giọng nói nghe như sầu như thảm nhưng chỉ một lúc sau Sami vẫn tìm cách rủ rê Minh Kim vào chuyện mây mưa.

o o o

Từ đó Minh Kim như một người tù bị giam lỏng, mỗi ngày khi sáng thức dậy đều có một mâm cơm để sẵn đó, Minh Kim ăn xong rồi chỉ có nằm, sức khỏe ngày một yếu, Minh Kim nghĩ mình sẽ chết nếu chẳng tìm cách trốn đi. Có một buổi sáng trời quang đãng khi thấy con ma Sami không xuất hiện, Minh Kim tìm cách bò ra ngoài. May sao có người đi qua anh năn nỉ người ta chở anh về đoàn hát.

Bạn bè đồng nghiệp thấy anh thân tàn ma dại vội đưa anh đến một trạm xá huyện nhờ cứu chữa. Ai cũng cho rằng Minh Kim do ham mê chơi bời nên vướng nhảm bệnh hiểm. “VẬY mà đêm ấy...” Minh Kim bồi hồi kể lại:

- Đêm ấy tôi nằm nơi trạm xá, trời trong trăng tỏ, giường tôi nằm ở kế bên cửa sổ nên có thể nhìn ra bên ngoài. Chỉ có mấy ngày đêm ân ái với Sami mà tôi thấy như tôi đã già thêm chục tuổi. Tay chân nhấc không lên, hai mắt trộm lơ vô hồn mặc dù người ta có vô cho tôi mấy chai nước biển. Tôi nghĩ mình sắp chết đến nơi rồi, nước mắt chảy dài khi tự hỏi mình còn được mấy lần nhìn con trăng nơi đất khách quê người này nữa? Vào khoảng một giờ đêm tôi nghe tiếng cú rúc ở phía đầu hồi trạm xá. Vầng trăng đang tròn sáng bất chợt có một đám mây đen như tấm áo choàng của những tay phù thủy từ từ bay tới che khuất. Ngay lúc đó một giọng cười đánh như đang giật đứt nổi lên:

- Chàng định bỏ trốn thiếp phải chăng? Mà ai có thể trốn được bạch cốt Sami này chứ? Ta lại về tổ ấm thôi chàng ạ, ta cần chàng, ta đang thèm chàng.

Môi Minh Kim run run xúc động, khuôn mặt như tái đi khi anh hồi tưởng lại chuyện xưa:

- Rồi tự nhiên tôi thấy người tôi nhẹ hẫng như đang từ từ bay qua khung cửa sổ. Gió bên tai nhẹ thổi, người tôi chông chênh như con thuyền trên sóng hay như một bóng mây bay bồng bềnh trên không. Thời gian có lẽ chưa uống cạn tuần trà tôi bỗng thấy người mình rơi mạnh xuống. Toàn thân đau

nhức. Mờ mắt ra tôi lại thấy mình nằm trên chiếc chõng tre của căn nhà hoang. Sami đã ngồi ở đó hồi nào, đầu đội chiếc khăn trắng, hai mắt xanh màu lục, chiếc mũi hếch lên cười lạnh lẽo:

- Thấy chưa, anh lại về đây rồi. Bây giờ hãy uống một chút thuốc tiên cho cường dương bổ thận nhé.

Tôi biết cô ta muốn gì nên cắn chặt hai hàm răng lại. Nhưng cánh tay cứng như thép của Sami đã bóp mạnh vào quai hàm tôi và tôi nghe có một thứ nước thơm mùi hoa lải chầy tọt vào mồm. Thôi chết rồi, lại cái thứ nước làm cho con người mê sảng trong thú vui nhục cảm. Quả vậy, chất nước đó mới tràn vào đến bụng của tôi chưa đến một phút đã thấy một làn hơi ấm nóng dâng lên, cả người tôi đột nhiên phấn chấn ham muốn. Tấm áo choàng màu đen của Sami chợt từ từ rơi xuống để lộ tấm thân nõn nà và trắng như sương tuyết. Và như bị ma ám, quỹ giục tôi lao vào cô ấy như thể mình chưa hề bệnh hoạn. Cả đêm như thế đã mấy lần Sami đổ thuốc và tôi đã mấy lần đắm đuối trong vòng tay siết chặt của Sami mặc dù trong thâm tâm của tôi vẫn hiểu rằng, càng ân ái với Sami bao nhiêu thì tôi sẽ đi gần đến cái chết bấy nhiêu.

25. Chương 25

Con ma Sami đã ba đêm liền hành hạ Minh Kim như thế, song đến ngày thứ tư chẳng biết vì sao nó lại không đến. Ráng chút sức tàn Minh Kim bò lết ra đường rồi nằm vật ra dưới bóng một gốc cây.

Đang lúc thoi thóp chợt Minh Kim nghe có bàn tay ai đó đặt lên bụng mình và một giọng nói thẳng thốt cất lên:

- Chú em này đã bị ma quỷ ám nặng rồi. Nếu không gặp ta thì chẳng còn ai cứu nổi.

Minh Kim mở mắt và trông thấy một cụ già quắc thước mình mặc áo chàm lưng mang một bầu rượu. Ông lấy chiếc bầu vạch miệng đổ cho Minh Kim một chất rượu màu hồng hồng thơm thơm mùi quế. Uống xong độ nửa khắc Minh Kim nghe người tỉnh táo lại, đầu óc có sáng hơn. Ông cụ hỏi nguyên do, Minh Kim thật tình kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Ông cụ lấy bàn tay xoa xoa vào trán Minh Kim rồi bảo:

- Nếu không có ta, chỉ đêm mai là người phải chết. Hồn ma con Sami đã biến thành quỷ rồi. Nó chết không phải do ai cưỡng hiếp mà là do bị hổ vồ, loại ma này là ma tránh, luôn dẫn dụ nạn nhân khác đến để cho hổ tinh vồ tiếp để thay cho hồn nó. Nhưng con ma tránh này đã thành tinh rồi nên nó quyến dụ người để hút lấy tinh khí. Nếu hút đủ trăm người nó sẽ hoá thành yêu quái.

Minh Kim kể rằng sau đó ông cụ mang anh ta về ở trong cái am của mình bên chân núi và dặn anh không được bước chân ra ngoài. Mười ngày sau ông đeo cho Minh Kim một lá bùa rồi dẫn về ngôi nhà hoang cũ. Ông đóng từ trên chiếc chông tre xuống sâu mặt đất một cây sắt nhọn và dài rồi bắt anh ngồi sau lưng, còn ông thì lăm lăm đọc một bài kinh kệ gì đó rất lâu.

Minh Kim lơ mơ ngồi im nghe tiếng tụng niệm mơ màng của ông cụ già khi như gần lúc như xa.

Độ ba giờ mấy khắc, chợt thấy mây đen kéo tới chớp giạt đầy trời. Rồi bất ngờ một luồng sét sáng xanh đánh xuống thanh sắt vang lên một tiếng nổ long trời lở đất. Sau đó mây tan gió ngừng. Ông cụ kéo chàng đứng dậy.

- Xong rồi, con ma đã bị thiên lôi đánh chết, con đã được an toàn rồi.

Minh Kim kể rằng, khi ông cụ đưa anh đến chỗ ngôi nhà hoang, căn nhà đã cháy, chỉ còn lại một đống tro than âm ỉ. Chung quanh ngôi nhà vung vãi những mảnh xương trắng hếu. Một chiếc đầu lâu nằm lẫn lóc, hàm mở hoác ra như đang cười.

Ông cụ mặc áo chàm mắt lộ hào quang, khều một mảnh xương rồi nói với Minh Kim:

- Con xem đây, xương của nó nhờ hấp thu sinh khí của những người đàn ông mà có những vân máu đây. Nếu như xương nó mà hoàn toàn hấp thu đủ một trăm người đàn ông thì nó sẽ hoá màu hồng, chừng đó con ma tránh này sẽ biến thành yêu tinh, khó ai trừ nổi.

◦ ◦ ◦

Năm nay người nghệ sĩ già Minh Kim đã giải nghệ. Anh nói tuy không còn dám đi đâu ở những vùng rừng núi, tuy nhiên lâu lâu trong những giấc mơ anh vẫn còn trông thấy Sami với đôi mắt xanh màu rần lục vẫn nhìn anh chằm chằm như hồn oán rồi chỉ phút giây sau là tan biến.

Nhắc lại chuyện xưa mà khuôn mặt Minh Kim vẫn còn tái xanh vì sợ, song anh lại thở dài sườn sượt:

- Sau mỗi giấc mơ dù sợ hãi vì những ám ảnh khó quên, song tôi vẫn còn những hoài niệm về cô gái ma tên Sami, hoài niệm về những đêm yêu đương ma quái của một thời trai trẻ lang bạt kỳ hồ đã qua...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ma-doi-chong>